

NEBE KOUZEL

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN
– KNIHA DEVÁTÁ

MORGAN RICE

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Nebe Kouzel

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Nebe Kouzel / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

V knize NEBE KOUZEL (SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DEVÁTÁ) se Thorgrin konečně opět stává sám sebou a musí se konečně, jednou pro vždy vypořádat se svým otcem. Přichází epická bitva mezi dvěma titány. Rafi využije svoji moc k vyvolání armády nemrtvých. Meč Osudu je zničen a osud Prstenu balancuje nad propastí. Argon a Alistair budou muset svými magickými silami pomoci Gwendolyniným statečným válečníkům. I přes jejich pomoc může být ale vše ztraceno, pokud se nevrátí Mycoples i s jejím novým společníkem, Ralibarem. Zatímco osud Prstenu visí na vlásku, snaží se Luanda stále zvítězit nad svým věznitelem, Romulem. Mezitím se Reece s pomocí Selese pokouší vyvést svoje muže zpět z Kaňonu. Jejich láska se prohlubuje, ale s návratem Reecovy staré lásky, jeho sestřenice, vzniká milostný trojúhelník tragické lásky a nepochopení. Když je Impérium konečně vyhnáno z Prstenu a Gwendolyn má možnost se osobně pomstít McCloudovi, je to důvod k oslavě. Jako nová královna Prstenu využije Gwen svoji moc ke sjednocení MacGilů a McCloudů. Poprvé v historii tak započne epická obnova zničené země, její armády a Legie. Králův Dvůr pomalu, kousek po kousku, znovu ožívá. Jeho osudem je stát se mnohem slavnějším městem, než o jakém kdy její otec snil. V průběhu událostí také konečně dosáhne spravedlnost i na Garetha. Také Tirus musí být pohnán k odpovědnosti a Gwen se bude muset rozhodnout, jakým vládcem bude. Vzniká roztržka mezi Tirovými syny, kteří nevidí vše úplně stejně. Když Gwen přijme pozvání na Horní ostrovy a snaží se znovu sjednotit rod MacGilů, opět vypuká boj o moc. Erec je povolán zpět ke svým lidem na Jižní ostrovy, kde sleduje smrt svého otce. Doprovází ho Alistair, se kterou chystají svatbu. Thorgrin a Gwendolyn možná také čekají přípravy svatby. Thor se sblíží se svojí sestrou a když se události v Prstenu poněkud uklidní, zjistí, že ho čeká zatím největší výprava: najít jeho záhadnou matku ve vzdálené zemi a zjistit, kým vlastně skutečně je. Chystá se množství svateb, vrací se jaro, Králův Dvůr získává novou podobu, konají se oslavy a zdá se, že se do Prstenu vrátil mír. Nebezpečí ale číhá na těch nejméně očekávatelných místech a to nejhorší naše hrdiny ještě nepostihlo. Se sofistikovaným budováním světa a vykreslením

postav je NEBE KOUZEL epickým příběhem o přátelích a milencích, o soupeřích i nápadnících, o rytířích a dracích, o intrikách a politických machinacích, o vyhrávání, o zlomených srdcích, o klamu, ambicích a zradě. Je to příběh o cti a odvaze, osudu a předurčení, o čarodějnictví. Je to fantasy, která nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme. Do světa, který zaujme člověka každého věku i pohlaví. Knihy číslo deset až sedmnáct ze série jsou také k dispozici!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	16
KAPITOLA TŘETÍ	18
KAPITOLA ČTVRTÁ	24
KAPITOLA PÁTÁ	27
KAPITOLA ŠESTÁ	30
KAPITOLA SEDMÁ	34
KAPITOLA OSMÁ	38
Конец ознакомительного фрагмента.	41

NEBE KOUZEL

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DEVÁTÁ)

Morgan Rice

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

„Velice zábavná epická fantasy.“

—Kirkus Reviews

„Můžeme zde spatřit zrození něčeho výjimečného.“

--San Francisco Book Review

„Našlapané akcí.... Vypravěčský styl Riceové je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

„Velmi čtivá fantasy Počátek něčeho, co má ambice stát se oblíbenou fantasy ságou pro mladé čtenáře.“

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDANOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENÁ (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!
Copyright © 2013 by Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

©iStock.com/RazoomGames

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DRUHÁ](#)
[KAPITOLA TŘETÍ](#)
[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA PÁTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMÁ](#)
[KAPITOLA OSMÁ](#)
[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)

“Vzpomenou vždy na nás,
Na hrstku šťastných vyvolených bratří.
Kdo se mnou dneska bude cedit krev,
bude mým bratrem, ať je kdokoliv.“

--William Shakespeare
Jindřich V.

KAPITOLA PRVNÍ

Thor se podíval na Gwendolyn. V ruce držel svůj meč a celé jeho tělo se třásl. Rozhlédl se a spatřil všechny ty tváře, které na něj zíraly v ohromném tichu. Alistair, Erec, Kendrick, Steffen a spousta dalších lidí, které dříve znal a miloval. Jeho lidé. A přesto teď stál tady, proti nim, meč připravený k akci. Byl na špatné straně bitvy.

Konečně si to uvědomil.

Jako by se mu po Alistairiných slovech zvedl závoj před očima a on náhle procitl do jasnosti. Byl přece Thorgrin. Legionář Thorgrin. Bojovník a poddaný Západního království Prstenu. Nebyl imperiálním válečníkem. Svého otce přece nenáviděl a naopak miloval všechny ty lidi tady.

A ze všech nejvíc Gwendolyn.

Znovu se podíval na její tvář a spatřil v ní bezmeznou lásku. Po tvářích jí stékaly obrovské slzy. Polila jej hanba, když si s hrůzou uvědomil, že ji ohrožuje mečem. Dlaň, kterou zbraň svíral, jej okamžitě začala pálit ponížením a lítostí.

Meč zazvonil o zem. Thor udělal krok kupředu a objal Gwendolyn.

Ta se k němu pevně přitiskla a rozplakala se. Ucítil její horké slzy, jak mu stékají po krku. Byl zaplaven výčitkami svědomí, a najednou nedokázal pochopit, jak se to všechno stalo. Předchozí události byly najednou jakoby rozmazané. Všechno, čím si teď byl jistý, bylo jenom to, že byl zase sám sebou a zpátky mezi svými lidmi.

„Miluju tě,“ zašeptala mu do ucha. „A vždycky budu.“

„Miluju tě celou svojí bytostí,“ odpověděl.

Krohn se ozval u jejích nohou a začal Thorovi olizovat dlaň. Jeho pán se k němu sehnul a políbil leoparda na čelo.

„Je mi to líto,“ řekl mu, protože si uvědomil, že jej udeřil, když se Krohn pokoušel bránit Gwendolyn. „Prosím, odpusť mi to.“

Země, která se ještě před chvílí divoce otřásala, se opět uklidnila.

„THORGRINE!“ prořal vzduch náhle výkřik.

Thor se otočil a spatřil Andronica. Ten přistoupil blíže a jeho tvář byla brunátná vzteky. Obě armády v zaraženém tichu sledovaly, co se mezi otcem a synem odehraje.

„Poroučím ti!“ zahřměl Andronicus. „Zab je! Zab je všechny! Já jsem tvůj otec. Ty budeš poslouchat mě a nikoho jiného!“

Tentokrát však Thor na Andronica vzpurně podíval. Něco už bylo jinak. Něco uvnitř jeho mysli se změnilo. Najednou už nedokázal vidět Andronica jako svého otce, člena rodiny, jako někoho, komu se musí zodpovídat a klidně za něj i položit vlastní život. Namísto toho v něm spatřil nepřítele. Monstrum. Náhle k němu necítil žádnou vazbu. A o to méně povinnost za něj položit vlastní život. Naopak, měl na tu osobu nebetyčný vztek. Tady stál ten muž, který nařídil útok na Gwendolyn. Zde byl ten člověk, který pozabíjel jeho krajany a napadl a zle poplenil jeho rodnou zem. Zde byl muž, který se naboural do jeho vlastní mysli a potom jej držel jako rukojmí za pomoci čarodějnictví.

To přece nebyl člověk, kterého by měl milovat. Byla to osoba, která si ze všeho nejvíce zasloužila okamžitě zemřít. To, jestli to byl jeho otec nebo ne, nehrálo roli.

Zaplavila jej obrovská vlna vzteku. Sehnul, zvedl ze země svůj meč a rozběhl se napříč mýtinou. Připravený tu zrůdu zprovodit ze světa.

Výraz Andronicovy tváře hovořil o překvapení, když se proti němu jeho syn s napřaženým mečem rozběhl a o chvíli později sekl vši silou proti jeho hlavě.

Andronicus na poslední chvíli zdvihl svou válečnou sekýru a se zařinčením odrazil Thorovu ránu do strany.

Ten se však ani nezastavil a znovu a znovu dorážel mečem ve snaze císaře zabít. Andronicus však pokaždé sekerou ránu stačil zablokovat. Obě zbraně se neustále za mohutného řinčení setkávaly

ve vzduchu a obě armády tomu divadlu jenom přihlížely. S každým úderem létaly do všech stran jiskry.

Thor co chvíli při ráně vykřikl a téměř neustále vrčel. Vynakládal všechny své dovednosti, aby otcovu obranu prorazil. Musel to udělat. Pro sebe, pro Gwendolyn, pro všechny ty, kteří z rukou toho monstra už tolik vytrpěli. S každým tím úderem Thor zároveň sekal i do svého pomyslného spojení mezi ním a císařem. Přál si možnost začít znovu. Přál si zvolit si jiného otce.

Andronicus se jenom bránil. Pouze blokoval Thorovy rány a nesnažil se je oplácet. Očividně nechtěl na syna zaútočit.

„Thorgrine!“ křičel na něj mezi ranami. „Jsi můj syn. Já tě nechci zranit. Jsem tvůj otec. Zachránils mi život. Chci abys žil.“

„A já chci, abys zemřel!“ zařval Thor odpověď.

Bil do Andronicovy obrany znovu a znovu a navzdory jeho mohutné síle zatlačoval císaře zpátky. Ten se stále pouze bránil. Vypadalo to, že snad doufá, že se Thor zase vzpamatuje a vrátí se zpátky na jeho stranu.

Jenže tentokrát se to nestalo. Thor konečně jistě věděl kým je. Andronicova zaklínadla konečně jeho mysl nadobro opustila a Thor by raději zemřel, než aby byl císaři opět vydán na povel a na milost.

„Thorgrine, musíš toho nechat!“ křičel Andronicus. Jiskry zalily jeho tvář, když zablokoval velmi tvrdou ránu. „Donutíš mě tě zabít a já to nechci udělat. Jsi můj syn. Zabít tě by bylo jako zabít sám sebe.“

„Tak se zabij,“ zavrčel Thor. „Pokud to neuděláš, udělám to sám!“

S mohutným výkřikem potom skočil přímo kupředu, ve vzduchu se přetočil a oběma nohama kopnul Andronica tvrdě do hrudi. Císař se zapotácel a padl na záda.

Andronicus zatřepal hlavou, jako kdyby nemohl uvěřit, že se to vážně stalo.

Thor se nad ním rozkročil a napřáhl meč, aby jej dorazil.

„NE!“ ozval se hlas. Zněl odporně, jako kdyby vycházel až z hlubin samotného pekla. Thor se podíval a spatřil, že na mýtinu vstoupil muž. Měl na sobě dlouhou šarlatovou róbu a jeho tvář zakrývala kápě, zpod které se ozýval ten nelidský hlas.

Rafi.

Nějak se mu muselo podařit se ze svého boje s Argonem vymanit. Teď tu stál a paže v širokých rukávech měl rozpažené. Odhalovaly vybledlé, puchýří pokryté paže. Působilo to, jako by jeho pokožka nikdy neviděla slunce. Odněkud z hloubi hrdla se mu ozýval strašný zvuk, připomínající psí vrčení. Když potom otevřel ústa, zvuk sílil a sílil až nakonec naplnil celý okolní prostor. Stromy se začaly chvět a Thora rozbolely uši.

Země se znovu začala otřásat. Thor ztratil rovnováhu. Sledoval směr, kterým ukazovaly Rafiho ruce a spatřil něco, na co už potom do konce života nikdy nezapomněl.

Země se rozdělila na dvě poloviny. Přímě před ním se otvírala větší a větší průrva. Vojáci z obou válčících stran začali ustupovat, aby je propast nepohltila. Někteří však s řevem zmizeli v zdánlivě bezedné průrvě.

V tom z díry přímě před Thorem začalo stoupat jakési oranžové záření, odporné syčivé zvuky a pára.

Objevila se ruka. Byla černá, celá seschlá, neforemná a když se zapřela proti povrchu, Thor s hrůzou sledoval, jak se nad zem zvedá odporná příšera. Její tělo mělo přibližně tvar lidského, ale bylo černé jako bezměsíčná noc, mělo velké rudě zářící oči a dlouhé rudé tesáky. Páteř byla zakončena dlouhým černým ocasem. Celé tělo pokrývaly drobné boule.

Obluda zaklonila hlavu a zařvala podobně jako před chvílí Rafi. Zdálo se, že je to nějaký druh nemrtvého, který byl povolán z hlubin samotného pekla.

Za černivcem se najednou objevil další a potom ještě další.

Brzy jich byly stovky. Vytahovali se svými odpornými pařáty z průrvy. Armáda nemrtvých. Rafiho osobní armáda.

Pomaloučku se připloužili vedle svého nekromanta a otočili se proti Thorovi a ostatním.

Ten zaraženě stál, meč stále napřažený, a hleděl na tu armádu, která se před ním zničeho nic vynořila doslova odnikud. Andronicus se náhle odkulil stranou a rozběhl se zpět ke svým. Zjevně si nepřál Thorgrinovi nadále čelit.

Stovky černivců vyrazily kupředu. Okamžitě zaplavili mýtinu a řítili se na Thora i jeho lidi.

Thor vykřikl a zatočil mečem nad hlavou a hned se střetl s prvním tvorem. Uskočil stranou, máchl mečem a čistě jím příšeře useknul hlavu. Černivec se bez pohybu zřítíl k zemi, zatímco Thor se připravil na dalšího.

Ty příšery byly silné a rychlé, ale v boji jeden na jednoho se Thorovi ani ostatním bojovníkům Prstenu nemohly rovnat. Thor se s nimi obratně bil a zabíjel jednoho za druhým. Otázkou však bylo s kolika z nich se bude schopen potýkat zároveň. Brzy jej obklopily stovky nepřátel, útočily na něj ze všech stran a zdálo se, že z průrvy ještě proudí další, aby je posílili.

Ostání vyrazili Thorovi na pomoc, a tak se brzy ocitl vedle Erec, Kendricka, Sroga a dalších. Bojovali bok po boku, vzájemně si kryli záda a mnohdy sráželi mocnými údery naprosté prstenské elity dva nebo i tři útočníky na jednu ránu. Jednomu z nich se podařilo dostat se až k Thorovi, chytit jej za paži a zabořit do ní své tesáky. Thor vykřikl náhlou bolestí, otočil se a proklál černivce ranou rovnou do středu hrudi. V porovnání s nepřáteli byl vynikající bojovník, ale už byl raněn a těžko dokázal odhadovat, jak dlouho potrvá, než nad ním početní nepřátele získají převahu.

Ze všeho nejdůležitější však bylo dostat Gwendolyn do bezpečí.

„Odved' ji odsud!“ křičel na Steffena, který rovněž bojoval s jedním černivcem. „HNED!“

Steffen srazil svého nepřítele, chytil Gwen za ruku a táhl ji rychle pryč do řad vlastního vojska, aby ji tak oddělil od bezprostředního kontaktu s nepřáteli.

„NE!“ bránila se Gwendolyn. „Chci tam být s ním!“

Steffen svou práci ale vždy vykonával s býčí houževnatostí. Táhl Gwendolyn napříč MacGilskými řadami, které zastavovaly příval dalších a dalších nepřátel. Thorovi se ulevilo jakmile spatřil, že je jeho milá v bezpečí. Opět se mohl začít zabývat jenom sám sebou a mocně udeřit na černivce.

Pokoušel se probudit svoje druidské síly a bojovat silou své moci stejně jako čepelí svého meče, ale z nějakého důvodu se mu to teď nedařilo. Možná, že byl po dlouhém pobytu v Andronicově a především Rafiho moci příliš vyčerpan a všechny síly se teď napínaly k jeho vnitřnímu uzdravení. Musel bojovat konvenčními zbraněmi jako všichni ostatní.

Po jeho boku se však náhle objevila Alistair a ta s nedostatkem energie neměla sebemenší problémy. Napráhla dlaně na zástup nepřátel a začala po nich pálit. Její energie byla zdravá a zářící. Světelné koule je zabíjely ve velkém.

Alistair vystřelovala světelné koule do všech stran, kde se nacházeli nějakí černivci a Thor najednou pocítil, že energie jeho sestry dodává sil i jemu samotnému. Znovu se pokusil povolat druhou část svého já, která dokázala mnohem více než jenom zručné ovládání sečné zbraně. Další černivec, který se přiblížil, spatřil Thorovu vztyčenou dlaň, zatímco druid se pokusil povolat vítr.

Paži mu projela euforická vlna a v okolí se skutečně zvedla brýza. Několik černivců přímo před ním jí bylo strženo zpátky do rozsedliny.

Kendric, Erec a ostatní po Thorově boku zuřivě bojovali. Každý z nich už zabil mnoho nepřátel. Každou chvílí se nad bitevním polem rozléhaly vítězné pokřiky, které bez výjimky patřily prstenským. Imperiální armáda zatím vše jenom zpovzdálí sledovala a nechávala Rafiho přízraky, aby vykonávali jejich práci za ně a unavovali Thorovy muže. Možná, že se sami zdráhali ke svým pekelným spojencům přiblížit.

Rytíři začali být brzy vyčerpaní a jejich pohyby už byly o poznání pomalejší. Černivci přitom bez ustání proudili z podzemí dál a dál jako nikdy nekončící řeka.

Thor sám záhy zjistil, že ztěžka oddychuje. Ostatní na tom nebyli o nic lépe. Nemrtví se začínali prolamovat jejich liniemi a mnozí muži byli přemoženi a strženi k zemi. Bylo jich příliš mnoho. Všude kolem Thora se stále častěji ozývaly výkřiky raněných mužů, když do nich černivci zabořily své drápy a pily jim přímo v boji krev. S každým vojákem, kterého černivec takto zabil, jakoby zesílil a zmohutněl.

Thor věděl, že musí něco rychle vymyslet. Potřebovali povolat něco hodně mocného, aby tomuto mohli nadále čelit. Potřebovali sílu větší, než měl on nebo Alistair.

„Argon!“ křikl na Alistair. „Kde je? Musíme ho okamžitě najít!“

Podíval se na sestru a viděl, že i Alistair už slábne. V příštím okamžiku se jedna z příšer dostala příliš blízko k ní a tvrdě do ní narazila čenichem. Alistair padla s výkřikem k zemi. Černivec přistál na ní, ale ihned poté se mu do zad zabořilo ostří Thorova meče. Zachránil ji v poslední vteřině.

Podal jí ruku a rychle pomohl zpátky na nohy.

„Argon!“ křičel na ni zoufale. „Je to naše jediná naděje. Musíš ho najít. Hned!“

Alistair přikývla a zmizela v davu.

V tom se přímo u Thora zjevil další černivec, připraven se mu zakousnout do krku, ale naštěstí opodál cíhal Krohn. S vrčením po příšeře skočil a vahou svého těla ji přišpendlil k zemi. Ihned mu na zádech přistál další, ale o toho se na oplátku zase postaral Thor.

Podobně se vedlo i Erecovi, který se zuřivě zmítal, ve snaze setřást černivce ze zad. Thor obludu oběma rukama chytil, zvedl ji nad hlavu a potom ji velkým obloukem vrhnul na ostatní. Kendrick zlikvidoval jednoho, ale již se nestačil bránit druhému. Thor vytrhl z opasku svůj nůž a vrhl jej s takovou zručností, že trefil černivcovo oko těsně předtím, než by zabořil svoje drápy do odhaleného Kendrickova boku. V tom šíleném zmatku všude kolem Thor pocítil zvláštní radost z toho, že může zase pomáhat tak slovutným válečníkům, jakými jsou Erec s Kendrickem. Bylo skvělé bojovat znovu po jejich boku a na té správné straně fronty. Bylo skvělé být zase sám sebou a vědět, za co bojuje.

Rafi stále stál na svém místě, ruce široce rozpažené a udržoval vyvolávání aktivní, zatímco další a další černivci proudili z podzemí. Thor dobře věděl, že je přeze všechno hrdinství nedokáží dlouho udržet. Brzy je doslova zaplavila černá vlna nemrtvých těl pokrytých malými boulemi a tlačila je zpět. Thor věděl, že už za pár minut budou všichni jeho lidé i on sám doslova sežráni.

I tak byl ale stále přešťastný, že je zase zpátky na straně dobra.

KAPITOLA DRUHÁ

Luanda se vzpouzela a kroutila, zatímco ji Romulus nesl v náručí a každým krokem vzdaloval od vlasti. Překračovali most. Křičela a tloukla kolem sebe rukama, zarývala nehty do jeho kůže a vůbec dělala všechno možné, aby se z jeho sevření osvobodila. Jenže jeho paže byly svalnaté, tvrdé jako kámen a ramena široká. Držel ji stejně pevně, jako drží krajta svou vyhlédnutou kořist, aby ji vzápětí umačkala k smrti. Ztěžší mohla dýchat a její žebra bolela.

Přesto to nebyla ona sama o co se obávala nejvíc. Když se rozhlédla, uviděla totiž na druhém konci mostu obrovské množství impériálních vojáků. Stáli tam v plné pohotovosti a čekali. Všichni do jednoho se nemohli dočkat, až bude Štít zničen a oni vtrhnou na most. Luanda se podívala na podivný plášť, který měl Romulus na sobě. Lehce vibroval a zářil jakousi zvláštní energií. Cítila, že v něm určitě tkví tajemství, jak chce imperián svrhnout Štít. A také to musí mít něco společného s ní. Proč by ji jinak unášel?

Pocítila svěží odhodlání. Musela se nějak vymanit. Bylo to nejen v jejím vlastním zájmu, ale i v zájmu celého království a všech lidí v něm. Jestli Romulus zničí Štít, ty tisíce vojáků okamžitě vyrazí po mostě a jako další impériální vlna znovu zaplaví Prsten. Potom zničí i to, co ještě zůstávalo. Luanda nesměla něco takového dopustit.

Nenáviděla Romula, nenáviděla všechny ty imperiány a jejich vůdce Andronica ze všeho nejvíc. Nad Kaňonem se zvedl vítr a ona okamžitě na holé hlavě pocítila chlad. Zasténala zlostí i ponížením, když se upamatovala, jak ji ti odporní imperiáni oholili hlavu jenom proto, aby ji ponížili. Zabíla by každého z nich, kdyby toho byla jenom trochu schopná.

Když ji Romulus v Andronicově táboře osvobodil z jejích pout, myslela si zprvu, že nakonec unikne svému hroznému osudu. Byla tam vystavována na odiv jako nějaké divoké zvíře. Jenže Romulus se záhy ukázal být snad ještě horším než samotný Andronicus. Byla si jistá, že jakmile překročí most, zbaví se jí a pokud ji rovnou nezabije, bude to jenom proto, že ji bude chtít nejprve mučit. Nutně musela najít nějaký způsob jak uniknout.

Romulus se k ní otočil a hlubokým hrdelním hlasem, ze kterého jí vstávaly vlasy na hlavě, jí pověděl:

„Už to nebude trvat dlouho, má milá.“

Musela rychle přemýšlet. Luanda nebyla žádná otrokyně. Byla prvorozenou dcerou krále. V jejích žilách proučila královská krev, krev válečníků a ona se nikoho nesměla bát. Udělá cokoli, co bude v jejích silách, aby vzdorovala komukoli. I když je ten někdo tak strašlivý a mocný jako je Romulus.

Sebrala všechnu kuráž i síly, které jí ještě zbývaly, zaklonila hlavu a potom se zuřivě zakousla do jeho krku. Mezi zuby pocítila jeho kůži a začala tisknout čelisti k sobě vši silou, kterou v nich našla. Najednou měla v puse a na obličeji krev. Mohutný imperiál vykřikl a upustil ji na zem.

Luanda se vyškrábala na kolena, vstala, otočila se a rozběhla zpátky k vnitřní straně Prstenu a domů.

Za sebou slyšela zvuk jeho kroků. Byl mnohem rychlejší, než by si byla myslela a když se ohlédla, zjistila, že už se po ní natahuje a v jeho obličeji se zračí strašná zlost.

Před sebou viděla prstenskou pevninu a ta byla stále blíž a blíže. Ještě přidala do kroku.

Jenom o několik kroků poté však najednou ucítila ostrou bolest v páteři, když ji Romulus dohnal a surově udeřil loktem doprostřed zad. V prvním okamžiku měla pocit, že ji rozlomil na dvě poloviny. Klopýtla a tváří napřed padla k zemi.

O zlomek vteřiny poté už ji Romulus přistál na zádech. Surově ji otočil a vrazil ji facku. Rána byla tak silná, že její hlava prudce udeřila o dláždění mostu pod ní. Její čelisti se rozlila tupá bolest, která pokračovala dál do celé hlavy i krku a ona div že neztratila vědomí.

Cítila jak je opět zvedána do vzduchu. S hrůzou si potom uvědomila, že ji zlostí smyslů zbavený imperián chce hodit přes okraj mostu. Zvedl ji nad hlavu a došel k zábradlí. Vykřikl a napřáhl se.

Luanda se podívala přes okraj, do bezedné propasti a pomyslela si, že její život brzy skončí.

Romulus se ale v poslední chvíli zarazil, jeho ruce se třásly námahou, a zdálo se, že si to nakonec rozmyslel. Její život visel na vlásku, zatímco její věznitel očividně váhal. Zlost, která jej ještě před chvílí šířila a zatemňovala jeho smysly, nejspíše přece jenom ustoupila a umožnila mu znovu chladně myslet. Potřeboval ji přece pro splnění svého cíle.

Nakonec uvolnil napětí v pažích a stáhl ji zpátky dolů. Sevření jeho rukou však ani v nejmenším nepolevilo. Nebylo by potřeba mnoho, aby z ní vymáčkal i zbytky dechu, které jí ještě zbývaly. Potom se znovu pádným krokem vydali přes Kaňon k jeho vnějšímu okraji.

Tentokrát Luanda jenom volně visela na jeho paži a nedokázala už nijak vzdorovat. Zkusila to – a selhala. Teď už mohla jenom sledovat, co jí osud přinese. Krok za krokem byla nesena přes Kaňon, ve kterém se převalovaly mlhy a občas dokonce tu zvláštní dvojici, již s Romulem tvořila, i zcela zahalovaly. Luanda měla pocit, že je nesena do nějakého jiného světa a že se z něj nejspíše již nikdy nevrátí.

Když se konečně dostali na vnější okraj Kaňonu a Romulus učinil první krok mimo most, plášť přehozený přes jeho ramena se najednou ještě více rozvibroval, přitom vydal jakýsi zvuk a navrch ještě rudě zazářil. Romulus shodil Luandu hrubě na zem, jako kdyby nebyla nic víc než hromada dříví na otop. Znovu se při tom pádu udeřila do hlavy.

Jeho vojáci stáli jako zařezaní na okraji mostu a nikdo z nich se neměl k tomu jít otestovat, zda je Štít skutečně zničen.

Romulus se zlostně rozmáchl, chytil jednoho z nich za límec, zvedl nad hlavu a mrštil jím na most přímo do míst, kde se musela nacházet neviditelná bariéra Štítu. Voják zkrčiv ruce před obličejem a vykřikl. Snažil se tak ochránit před jistou smrtí, kterou Štít každému imperiánovi přinášel tím, že je rozložil na atomy.

Jenže tentokrát se stalo něco jiného. Voják proletěl vzduchem, tvrdě přistál na dláždění mostu a kutálel se dál a dál. To bylo vše. Všichni v úžasu sledovali, jak se potom zastavil a posadil. Byl živý.

Voják se na ně udiveně podíval. Výraz jeho tváře hovořil o utrpeném šoku. Zdálo se, že je neúčinností Štítu překvapený nejvíce ze všech. Jenže byl uvnitř. Prošel a to mohlo znamenat jenom jedno jediné, Štít je zničen.

Romulova armáda se konečně probrala a dala se do hromového jásotu. Potom se všichni začali jako mocný proud hrnout na most. Najednou se každý mohl přetrhnout, aby stanul na půdě Prstenu jako první. Luanda se z posledních sil odplazila stranou, aby ji ta banda zdivočelých slonů neušlapala. Zachmuřeně se potom dívala, jak všichni proudí do její domoviny.

Království tak, jak jej znávala, právě skončilo.

KAPITOLA TŘETÍ

Reece stál na okraji lávové jámy a zděšeně se díval, jak se země pod ním prudce otřásá. Stěží dokázal pochopit to, co právě udělal. Všechny svaly jej stále ještě bolely z toho jak oddělil balvan a vhodil Meč Osudu do jámy.

Právě zničil nejmocnější zbraň v celém Prstenu, legendární meč, který se v jeho rodině dědil po generace, zbraň Vyvoleného a zdroj moci samotného Štítu. Vhodil jej do jámy plné tekutého ohně a na vlastní oči viděl, jak se jeho čepel začala tavit a potom se rozplynula.

Byl navždy ztracen.

Země se v tom okamžiku začala třást a už to nepřestalo. Reece měl co dělat, aby udržel balanc, když se vracel od okraje k ostatním. Měl pocit, jakoby se celý svět kolem něj rozpadal. Co to udělal? Zničil tím Štít? Prsten? Neudělal právě největší chybu svého života?

Sám sebe ujišťoval, že přece neměl na výběr. Balvan i Meč byly příliš těžké, než aby je odsud mohli odnést a dokonce s nimi vyšplhat zpátky na vrchol Kaňonu. Nehledě na to, že by s ním těm divochům také jenom stěží utekli.

Jejich zoufalá situace se koneckonců zatím nijak nezlepšila. Reece brzy uslyšel všude kolem pištivé výkřiky a spatřil tisíce těch potvor, jak na ně cení zuby a vysmívají se i vrčí v jednom a tom samém okamžiku. Znělo to úplně jako obrovská armáda šakalů. Reece je svou akcí očividně rozzlobil. Sebral jim věc, kterou hlídali a teď se zdálo, že jej za to budou chtít vidět pykat.

Ačkoliv byla situace špatná už předtím, teď byla o mnoho horší. Ostatní, tedy Elden, Indra, O'Connor, Conven, Krog a Serna – se všichni dívali s děsem v očích směrem dolů k lávové jámě a potom zase všude po okolí. Jejich obličejové přitom odrážely zoufalství. Tisíce Fawů se přibližovaly ze všech stran. Reecovi se podařilo postarat se o Meč, ale už nestačil domyslet, co si počnou potom. Nedomyslel, jak se potom se všemi dostanou ven z nebezpečí. Teď byli kompletně obklíčeni a nezdálo se, že by existovala nějaká cesta ven.

Nehodlal se však vzdát. Meč už je netížil a tak teď budou při hledání cesty alespoň rychlí.

Tasil meč a seknul naprázdno do vzduchu. Proč by tu měli jenom tak postávat a čekat, až ty obludy zaútočí? Vrhnou se na ně. Jestli zemřou, alespoň to bude smrt hodná cesty hrdinů.

„ÚTOK!“ zavelel.

Ostatní také tasili zbraně a vyrazili za ním od okraje lávové jámy. Přímo proti hustému davu Fawů. Bodali a sekali na všechny strany a s každou ranou posílali další a další k zemi. Elden svou sekerou useknul dvě nepřátelské hlavy jednou ranou, zatímco O'Connor za běhu střílel z luku a kosil všechny, kteří mu stáli v cestě. Indra se probíjela vpřed s krátkým mečem v jedné a dýkou v druhé ruce, zatímco Conven třímal dva dlouhé meče, křičel jako šílenec a jako neřízená střela se bez pudu sebezáchovy probíjel rovnou nejhustším davem Fawů. Serna se oháněl palcátem, zatímco Krog všechny kryl dlouhým kopím.

Ve své zoufalosti se z nich stala perfektně sjednocená bojová mašina. Bojovali za své životy i za životy ostatních, neměli co ztratit a jediná spása tkvěla v prosekání se tím davem. Reece je vedl na malý kopec. Na vyvýšeném místě přece jen budou mít nad protivníkem jakous takous výhodu.

Každou chvíli jim podkluzovaly nohy, protože svah byl poměrně příkrý a navíc se země stále ještě mírně chvěla. Moment překvapení vyprchal a několik Fawů teď naskákalo na Reece a začalo jej škrábat a kousat. Máchal kolem sebe rukama a bil pěstmi, a nakonec se mu je, přes jejich houževnatost, podařilo setřást. Podrápaný ale jinak nezraněný se znovu pustil do boje a stejně jako ostatní se ze všech sil snažit dostat nahoru na kopeček a pryč odsud.

Když se konečně dostali na tu vyvýšeninu, mohli si na vteřinku oddychnout. Stáli tam, lapali po dechu a patřili na strmé stěny Kaňonu pokryté hustou mlhou. Věděli, že někde tam čeká jejich lano, po kterém se lze dostat zpět na povrch. Museli se tam za každou cenu dostat.

Reece se ohlédl a spatřil tisíce a tisíce Fawů, jak se ženou za nimi do kopce. Cvakali u toho svými zubatými tlamami a vytvářeli ve svém počtu zvuk tak odporný, že mu vstávaly vlasy na hlavě. Bylo jasné, že je nehodlají nechat jenom tak uniknout.

„A co já?“ ozval se výkřik někde zdola.

Reece se podíval oním směrem a spatřil Centru, který byl stále ještě byl v moci velitele Fawů, jenž mu ke krku nadále tlačil svůj rezavý nůž.

„Nenechávejte mě tady!“ křičel. „Zabijí mě!“

Reece nerozhodně přešlápl na místě. Centra měl samozřejmě pravdu: zabijí ho. Reece ho tam přece nemůže jenom tak nechat, to by bylo proti všem pravidlům rytířského kodexu cti. Byl to navíc Centra, kdo jim pomohl, když to potřebovali.

Reece však přesto váhal. V dálce viděl zeď KaŇonu, u které zůstalo jejich lano, a ten pohled jej neobyčejně lákal.

„Nemůžeme se pro něj vrátit!“ křičela Indra hystericky. „Všechny nás zabijou.“

Nato kopla do hlavy Fawa, který se zrovna vyškrábal k nim nahoru. Zachroptěl a svezl se z příkrého kamenitého svahu zpět.

„Budeme mít kliku, když se podaří uniknout nám samotným!“ přidal se Serna.

„Není ani jeden z nás!“ byl proti návratu i Krog. „Nemůžeme kvůli jednomu ohrozit celou skupinu!“

Reece se nemohl rozhodnout. Fawové se kvapem přibližovali a on věděl, že se musí rychle najít řešení.

„Máte pravdu,“ přiznal. „Není jeden z nás. Ale pomohl nám. A je to dobrý chlap. Nemůžu ho tady nechat na milost těm obludám. Na nikoho se nevykašleme!“

Poslední větu řekl velmi přísně a hned se pustil dolů ze svahu, aby se vrátil pro Centru. Než se však dostal alespoň o metr níže, Conven jej najednou předešel. Skočil rovnou dolů, dopadl na zadek na blátivý svah a jel dolů. Oběma meči přitom sekal všude kolem sebe a likvidoval tak další Fawy. Řítil se dolů k místu, kde svůj výstup započali a tam jako dělová koule vletěl do davu oblud. Okamžitě vstal a s šílenstvím v očích mezi nim rozpoutal peklo.

Reece si pospíšil za ním.

„Zbytek zůstane nahoře!“ stačil ještě zavelet. „Počkejte na nás!“

Reece seběhl ze svahu rovnou za Convenem a po cestě kosil další opovázlivce, kteří se přiblížili. Brzy jej dostihl a společně si začali probíjet cestu zpátky k Centrovi.

Conven se probíjel vpřed se zuřivostí lva, zatímco Reece využíval zmatku, který v davu nepřátel svou do nebe volající nebojácností vyvolával. Centra se na oba vyděšeně díval. Faw mu tlačil dýku na krk, ale Reece mu nedal šanci nic dalšího provést. Zvedl svůj meč, zamířil a vši silou jím mrštil.

Meč se několikrát otočil ve vzduchu a potom se čistě zabořil do hrdla Centrova věznitele jenom okamžik předtím, než by táhlým pohybem podřízl jeho hrdlo. Osvobozený zaječel a odskočil od mrtvé obludy stranou.

Reece se zhrozil. Sledoval totiž Convenovo počínání a viděl, že se jeho přítel nezastavil, ani když dosáhl Centry. Pokračoval jednoduše dál a dál. Zdálo se, že si přeje, aby byl nakonec v tom boji zabit. Pokoušel se probít až na vyvýšené místo, odkud vše sledoval Fawský velitel. Všechno napravo i nalevo od Convena padalo k zemi. Takovou zuřivost jednoduše nečekali a Convenovi dala jeho zběsilost až nelidskou rychlost. Reece si uvědomil, že jeho přítel chce připravit o hlavu i jejich velitele.

Během chvíle byl u něj, vyskočil do vzduchu, přitom se napřáhl mečem a než se překvapený velitel zmohl alespoň na útek, rozťal mu mohutnou ranou hlavu na dvě nesterpně velké části. Jakmile velitel padl, začaly se všude kolem ozývat tisíce výkřiků. Fawové křičeli, jako kdyby byli seknuti oni sami. Jako kdyby se svým velitelem sdíleli stejný nervový systém, který teď Conven poškodil.

„Tos neměl dělat,“ řekl mu Reece, když se k němu přítel vrátil. „Teď jsi začal válku.“

Potom s hrůzou sledovali jak ten malý kopec explodoval a ven se z něj začaly hrnout tisíce a tisíce dalších Fawů. Doslova jako když člověk kopne do mraveniště. Conven svým činem roznítil hněv úplně všech. Země se pod jejich nohama otřásala, všichni skřípali zlostně zuby a vrhali se přímo na Reece, Convena a Centru.

“RYCHLE ODSUD!” vykřikl Reece.

Strčil do Centry, který se ze samého šoku nedokázal sám ani pohnout. Potom se všichni tři rozběhli zpátky k ostatním. Do blátivého svahu se už opět museli potýkat s útočníky.

Reecovi další z Fawů skočil na záda a srazil jej k zemi. Popadl ho za kotníky a začal táhnout zpátky ze svahu. Jiný se mezitím chystal mu zabořit své tesáky do krku.

Vtom nad Reecovou hlavou proletěl šíp a proklál oba dva Fawy v okamžiku, kdy stáli v zákrytu. Na vršku blátivého kopce se tyčil O'Connor.

Reece vyskočil zpátky na nohy a s Centrou se vydal znovu stoupat, zatímco Conven jim kryl záda a chvíli co chvíli odrážel Fawy, kteří je doháněli. Nakonec se šťastně dostali zpátky k ostatním.

“Skvělá práce,” řekl Elden a srážel přitom svou sekerou první dorazivší nepřátele.

Reece se na chvíli zarazil a díval se na mlhou opředené útesy Kaňonu. Váhal, kterou cestou se vydat. Dětila se do dvou směrů. Vybral si ten vedoucí napravo.

Centra jej ale najednou předběhl a běžel doleva.

“Za mnou!” křičel. “Tohle je jediná cesta!”

Tisíce Fawů se hnuly po svahu nahoru, zatímco Reece a ostatní se otočili a následovali Centru. Klopýtali a klouzali po bahnité stezce na druhou stranu kopce. Země se i nadále nepřestávala třást. Běželi za Centrou a všichni byli ohromně šťastní, že se jej nakonec podařilo zachránit.

“Musíme se dostat ke stěně Kaňonu!” křičel na něj Reece, protože si nebyl jistý, kam je to Centra vlastně vede. Směr určitě nevedl k místu, kde zanechali své lano.

Prodírali se hustým lesem plných pokroucených větví, které je šlehaly do obličeje, a snažili se udržet krok s Centrou, jenž je skoro naslepo vedl stále dál a dál. Bahnitá cesta byla zahalená mlhou a v ní na každém kroku číhaly zrádné kořeny.

“Je jenom jeden způsob, jak je můžeme setřást!” křičel Centra za sebe. “Držte se za mnou!”

Poslechli ho a následovali. Neustále zakopávali o kořeny, naráželi do větví a napínali zrak, ve snaze alespoň trochu proniknout hustými chuchvalci mlhy. Každou chvíli někdo z nich zakopl tak, že se málem svalil na zem.

Běželi tak dlouho, až měli pocit, že jejich plíce explodují. Hrůzné zvuky tisíců příšer se však nijak neztrácely. Elden a O'Connor navíc podpírali Kroga, který je značně zpomaloval. Všichni doufali, že Centra opravdu ví, kam je vede. Stěna Kaňonu nebyla nikde vidět.

Najednou se zastavil, sáhl za sebe a rukou narazil do Reecovi hrudi. Na místě jej tím zastavil. Zjistili, že stojí na samém okraji ostrého svahu, který dole končil v divoké řece.

Reece se podíval na Centru.

“Voda,” vysvětlil Centra a lapal při tom po dechu. “Bojí se překročit tuhle řeku.”

Ostatní se zastavili hned za nimi, zírali na mohutný proud a říkali si, že oni sami se nebojí o nic méně. Všichni lapali po dechu.

“Je to naše jediná šance,” dodal Centra. “Překročíme řeku a oni ztratí na chvíli naši stopu. Získáme tak čas.”

“Ale jak tohle přebrodit?” zeptal se Reece, aniž by spustil zrak z pěnící vody.

Centra se ušklíbl.

“To je to poslední, co by tě mělo trápit,” odpověděl. “Voda je plná Fourén – asi nejsmrtonosnějších zvířat na světě. Spadni tam a vmžiku tě roztrhají na kusy.”

Reece nadále zíral na vodu a váhal.

“Takže to nepřeploveme,” řekl O'Connor. “A čluň taky zrovna nevidím.”

Reece se ohlédl. Skřeky Fawů se ozývaly stále blíže.

„Tohle je naše jediná šance,“ řekl Centra, natáhl se a stáhl ze stromu konec dlouhé liány. „Musíme se na druhou stranu přehoupnout. Bacha ať neuklouznete. A taky neseskakujte příliš blízko u břehu. Jakmile budete na druhé straně, pošlete liánu ostatním.“

Reece se znovu podíval na bublající vodu a tentokrát si všiml, že je v ní spousta nažloutlých stvoření. Vypadaly trochu jako sluneční ryby, ale ty nikdy neměly tolik zubů a nevydávaly zvuky jako tyto. Byla jich tam učiněná mračna a všechny se zdály, že čekají na krmení.

Znovu se ohlédl a mezi větvemi už spatřil první z Fawů. Blížili se. Nebylo na výběr.

„Ty jdeš první,“ řekl Centra Reecovi.

Ten ale jenom zakroutil hlavou.

„Půjdu poslední. Pro případ, že to všichni nestihneme. Ty jdi první, dovedl jsi nás až sem.“

Centra přikývnul.

„Tak tohle mi nemusíš říkat dvakrát,“ odpověděl s drobným úsměškem, který hned vystřídal nervózní pohled směrem k Fawům.

Uchopil konec dlouhé liány a s výkřikem se vši silou odrazil od jejich břehu. Pružná větev jej rychle přenesla přes říční koryto. V nejnižším bodě oblouku se botami téměř dotkl hladiny, ale nakonec jej žádná ze žlutých příšerek nedostala. Přistál bezpečně na druhém břehu, kde se svalil na zem.

Podařilo se.

Postavil se, usmál se zpátky na ostatní a s rozmachem jim poslal liánu.

Chytil ji Elden, zatáhl za ni, aby otestoval pevnost a potom ji podal Indře.

„Dámy mají přednost,“ řekl.

Udělal na něj obličej.

„Nepotřebuju žádné rozmazlování,“ odpověděla. „Jsi velkej. Možná, že liána bude pořád slabší a slabší. Jdi ty a nerozlámej nám ji. A taky nepadej do té řeky, nebo tě zase budu muset zachraňovat.“

Elden se na ni jenom ušklíbl. Nijak jej svými reakcemi již nepřekvapovala.

„Jen jsem chtěl pomoci,“ řekl.

Potom se i on s výkřikem vydal nad řeku, proletěl prostorem jako velké kyvadlo a zhroutil se na druhé straně.

Poslali liánu zase zpátky a následoval O'Connor, potom Serna, Indra a Conven.

Poslední, kdo zbýval, byli Reece a Krog.

„No, tak už jsme tu jenom my dva,“ řekl Krog. „Jdi a zachraň se. Fawové už jsou moc blízko. Oba se na druhou stranu nedostaneme.“

Reece zakroutil hlavou.

„Nikoho tu nenecháme,“ řekl. „Pokud nejdeš ty, tak ani já.“

Oba tvrdohlavě stáli a předávali si liánu. Krog byl čím dál nervóznější. Zakroutil hlavou.

„Jsi blázen. Proč tě tolik zajímá moje bezpečí? Já bych se o tvoje nestaral ani z poloviny tak dobře.“

„Jsem velitel a to znamená odpovědnost,“ řekl Reece. „Nezáleží mi na tobě. Záleží mi na cti. A ta mi velí, že se na nikoho nesmím vykašlat.“

Oba se otočili, protože první z Fawů se už objevili za nimi. Reece sekl několikrát mečem a srazil je k zemi.

„Půjdeme spolu!“ vykřikl.

Bez dalšího meškání popadl Kroga, objal jej jednou paží pod rameny a druhou uchopil liánu. Oba dva se potom s řevem zhoupili a zmizeli ze břehu jenom vteřinu předtím, než jej celý zaplavili Fawové.

Proletěli vzduchem a opisovali hrozivou elipsu na druhou stranu.

„Pomoc!“ křičel Krog.

Byl na Reece příliš těžký a teď vyklouzával z jeho sevření. Liána byla navíc už vlhká od několikerého zhoupnutí nad rozvířenou vodou a potu ostatních. Krog se jí pokusil chytit, aby Reecovi ulehčil, ale nenašel oporu. Jeho ruce sklouzly a on se zřítil dolů. Reece se jej ještě pokusil zachytit, ale seběhlo se to příliš rychle a on minul. S hrůzou sledoval, jak Krog spadl přímo do rozvířených vod.

Reece přistál na druhém břehu a stejně jako ostatní náraz neustál. Okamžitě však vyskočil zpátky na nohy a chtěl se vrhnout do vody. Než to však stačil udělat, byl již Conven na cestě. Po hlavě skočil rovnou do rozvířené řeky.

Všichni bez dechu sledovali, co se bude dít. Reece si říkal, jestli je Conven skutečně tak statečný, anebo se už dočista zbláznil.

Ten ale nebojácně plaval v divoké řece. Dosáhl Kroga a z nějakého důvodu na něj ty vodní příšerky zatím nezaútočily. Uchopil legionáře pod paží a začal jej táhnout proudem zpátky k jejich břehu.

Najednou se Krog rozkřičel.

„MOJE NOHA!“

Supěl bolestí, protože se mu do nohy zakousla první Fouréna a neúnavně kousala dál a dál jako malá pila. Conven plaval ze všech sil a když se konečně probíjoval zpátky ke břehu, stál u něj už Reece i ostatní a podávali mu ruce. V tom najednou z vody začaly vyskakovat desítky Fourén a letěly přímo na ně. Začali kolem sebe bít holýma rukama, aby drobné masožravé živočichy za letu srazili stranou.

Ke Krogově noze byla stále urputně přisátá jedna z nich. Indra vytrhla z opasku svůj nůž a bez servítek jej do zvířete zabodla s takovou silou, že jej proklála a ještě bodla i Kroga do nohy. Fouréna se pustila a zmizela zpátky ve vodě.

„Nenávidím tě!“ zařval na Indru Krog.

„Paráda!“ odpověděla dívka klidně.

Reece se podíval na Convena, který stál na břehu, kapala z něj voda, ale v očích mu plál oheň. Na tváři neměl žádný výraz a do jeho pravé paže se mu spokojeně zakusovala další Fouréna. Reece nedokázal uvěřit, že je Conven tak klidný. Pomaloučku toho tvora druhou rukou uchopil, odtrhl jej od své kůže a mrštil jím zpátky do vody.

„Nebolí to?“ zeptal se Reece šokovaně.

Conven jenom pokrčil rameny.

Tím mu zavládl další důvod si o přítele dělat starosti. Sice hluboce ctil jeho hrdinství, ale zároveň nedokázal pochopit, jak může být tak neopatrný. Bez přemýšlení po hlavě skočil do vody plné masožravých ryb.

Na druhém břehu řeky zatím vřiskaly spousty Fawů. Byli rozzlobení, že jim jejich kořist nakonec unikla.

„Konečně,“ oddychl si O'Connor, „jsme v bezpečí.“

Centra zakroutil hlavou.

„Jenom prozatím. Fawové jsou chytrí. A dobře znají kudy řeka teče. Vydají se podél a za chvíli najdou brod nebo místo, kde mohou přejít na druhou stranu. Brzy nám budou zase v patách. Nemáme moc času, musíme se hnout.“

Následovali tedy Centru dál. Ten je vedl bahnitými stezkami, podél nichž každou chvíli explodovaly vodní gejzíry a pořád dál tou prazvláštní exotickou krajinou.

Běželi dál a dál dokud se mlhy konečně nerozestoupily a před nimi se najednou objevila strmá stěna Kañonu. Její prastarý kámen doslova zářil jako spasení. Podívali se nahoru a vrchol se jim zdál neuvěřitelně vysoko. Bylo ztěží představitelné, že by tam někdo dokázal vyšplhat.

Reece tam s ostatními zaraženě stáli a vyměňovali si zachmuřené pohledy. Stěna Kañonu byla vždy impozantní, ale takhle zdola to bylo ještě mnohem horší než obvykle. Podíval se po ostatních a zhodnotil jejich současnou kondici. Nedokázal si představit, jak to mají dokázat. Všichni byli unavení,

dobití a zranění. Ruce se jim třásly a nohy sotva držely. Jak by jenom mohli pomýšlet na zdolání něčeho takového? Jenom se sem spustit je stálo všechny síly.

„Já to nezvládnou,“ řekl Krog chraplavým hlasem.

Reece to za sebe viděl podobně, ale neřekl to nahlas.

Byli však zahrnutí do rohu. Zatím Fawům unikali, ale to nepotrvá dlouho. Brzy je zase najdou a potom se na ně vrhnou a do jednoho je pobijí. Všechna ta snaha, práce a boje budou potom úplně k ničemu.

Reece tam dole nechtěl zemřít. Ne na tak hrozném místě. Pokud už by se to mělo stát, přál si zemřít raději nahore, ve své rodné zemi a po boku Selese. Nutně se potřeboval pokusit uniknout, ať už se to zdálo sebenemožnější.

Někde za nimi se začaly ozývat skřeky a to mohlo znamenat jediné to, že už se k nim Fawové zase blíží. Potom je uviděli. Byly jich tisíce, už nějak překonali řeku a teď se blížili.

Všichni si připravili zbraně.

„Už není kam utíkat,“ řekl Centra.

„Budeme bojovat na smrt!“ provolal Reece.

„Reeci!“ ozval se najednou hlas.

Podíval se přímo nad sebe a když se mlhy na chvíli rozestoupily, spatřil, že o mnoho metrů výše na stěně Kaňonu někdo visí na laně. A potom poznal tu tvář. Nemohl tomu uvěřit. Přímo tam nahore spatřil tvář ženy, na kterou právě myslel.

Selese.

Co tam proboha dělá? Jak se tam dostala? A kdo byla ta další, která se objevila vedle ní? Byla to Illepria? Královská léčitelka?

Obě se spouštěly dolů do Kaňonu a kolem pasu a zápěstí měly omotané tlusté lano. Rychlým tempem sjížděly stále níž. Selese teď uvolnila zbývající lano a hodila jej pod sebe dolů. Potom ji znovu pohltily mlhy. U Reecových nohou ale s těžkým žuchnutím přistál konec bytelného lana.

To byla cesta ven.

Neváhali ani vteřinu. Rozběhli se k lanu a během několika málo vteřin už se jako o život drápali vzhůru. Reece dal všem ostatním přednost a když se vyšvihl na lano jako poslední i on sám, držel jeho konec neustále v ruce, aby se k němu Fawové nedostali a nemohli je pronásledovat.

Jakmile byl pár metrů nad zemí, objevili se pod ním první nepřátelé. Natahovali se, skákali a chňapali po něm, ale Reece už byl z jejich dosahu.

Zastavil se, až když vyšplhal až k Selese, která na něj čekala na jedné malé římsce. Políbili se.

„Miluju tě,“ řekl jí Reece a hořel přitom nelíčenou vděčností.

„A já tebe,“ odpověděla.

Oba dva se potom vydali na další cestu po příkré stěně za ostatními. Nohama se zapřeli o stěnu a přitahovali se rukama. Stále výš a výše. Brzy již budou zase doma. Reece tomu ani nemohl pořádně uvěřit.

Domov.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Alistair pospíchala napříč v chaose se zmítajícím bitevním polem a vyhýbala se bojovníkům z obou stran, ať už to byli MacGilští anebo nemrtví, valící se jako lavina z průrvy. Vzduch byl plný sténání a křiku. Vojáci zabíjeli černivce a ti zase na oplátku pobíjeli vojáky. Stříbrní, MacGilové i Silézané bojovali statečně, ale už dávno byli ve strašlivé početní nevýhodě. A za každého černivce, kterého zabili, se z rokle vynořili tři další. Bylo jenom otázkou času, než budou nepřitelem doslova smeteni.

Přidala do kroku, uhýbala se útokům nemrtvých a jednou nebo dvakrát vykřikla bolestí, když ji některý přece jenom zasáhl pařátem. Její plíce hořely nedostatkem vzduchu. Nezastavovala se ale, aby s kýmkoliv zápolila. Na to nebyl čas. Musela najít Argona.

Běžela směrem, kde druida zahlédla naposled. Bojoval tehdy s Rafim a ona na vlastní oči viděla, jak padl vyčerpáním k zemi. Modlila se, aby byl stále ještě naživu, aby jej dokázala znovu postavit na nohy a aby to všechno stihla provést ještě předtím, než budou její lidé pobiti.

Tu se přímo před ní objevil černivec, zastoupil jí cestu. Ona se ani nezastavila, zvedla ruku dlaní proti němu a zářivě bílou energetickou koulí jej rozprášila na kusy.

Vrhlo se na ní dalších pět. Opakovala svou obranu, ale tentokrát vyšlehla koule jenom jedna, srazila svůj cíl a čtyři další zůstali nezranění. Přibližovali se k ní. S údivem si uvědomila, že ani její síly nejsou nevyčerpatelné.

Připravila se na útok, když tu se za ní ozvalo zavrčení a na scéně se nenadále objevil Krohn. Černivci se zaměřili na něj a Alistair spatřila svou šanci. Jednoho udeřila loktem do krku, čímž jej odstrčila a vzniklou cestou unikla.

Pokračovala dál a dál tím peklem a zoufale se rozhlížela, jestli někde neuvidí Argona. Lidé už byli černivci tlačeni do defenzívy a nepřátel neustále přibývalo. Ještě několikrát se musela sehnout, uskočit a změnit směr, když tu se konečně dostala na místo, kde Argona naposledy zahlédla.

Zoufale se rozhlížela kolem a po chvíli konečně mezi padlými spatřilo toho, kterého hledala. Ležel na zemi shoulený do klubíčka a nehýbal se. Kolem něj nikdo další neležel. Zdálo se, že nejspíše použil nějaké kouzlo, které drželo všechny ostatní v bezpečné vzdálenosti. Nebyl však při vědomí a Alistair se jenom modlila, aby se ještě dalo něco dělat.

Přišla blíže a namísto očekávané rány od energetického pole, pocítila, jak prošla do bubliny dovnitř. Poklekla vedle něj a zhluboka se nadechla. Konečně byla před tou šíleností, odehrávající se všude kolem, v bezpečí. Jako kdyby seděla v oku hurikánu.

Když se však podívala na Argona, zachvátil ji znovu strach. Měl zavřené oči a nedýchal. Alistair se zmocnila panika.

„Argone!“ křičela a třásla jeho rameny. „Argone, to jsem já! Alistair! Vzbud se! Musíš se vzbudit!“

Druid však bezvládně ležel. Okolní bitva zněla čím dál divočeji.

„Argone, prosím! Potřebujeme tě. Nemůžeme bojovat s Rafiho kouzly. Nemáme moc, kterou ty vládneš. Prosím, vrať se k nám zpátky. Pro Prsten. Pro Gwendolyn. Pro Thorgrina.“

Znovu s ním zatřásla a on ani teď nijak nereagoval.

Napadl ji zoufalý nápad. Přiložila mu obě ruce na hrud', zavřela oči a soustředila se. Pokoušela se vzbudit všechnu vnitřní energii, která ji ještě zbývala a po chvíli pocítila, jak se její ruce zahřívají. Když potom znovu otevřela oči, spatřila, že z jejích rukou vyzařuje namodralé světlo a obklopuje Argonovu hrud' i ramena. Netrvalo dlouho a druid byl světlem pohlcen celý. Používala prastarou techniku, kterou se jednou naučila. Byla určená k uzdravení těch, kteří již překročili hranici. Energie, kterou kouzlo potřebovalo, se čerpala přímo z jejího těla a ona cítila, že rychle slábne. Přesto ještě přidala v úsilí. Argon se musel vrátit.

Když se zhroutila, nevěděla ani jestli padla přímo na něj, anebo vedle. Byla příliš slabá na to, aby dokázala být jenom otevřít oči.

Potom však pocítila jakýsi pohyb a spolu s ním i závan nových sil. S námahou otočila hlavu a spatřila, že se Argon pohnul.

Pomaloučku se posadil a podíval se na ni. Jeho oči zářily tak, že ji to až děsilo. Z jeho tváře se nedala vyčíst jediná emoce. Sáhl po své holi, pevně ji uchopil v ruku a s její pomocí se postavil na nohy. Potom Alistair chytil za ruku a jakoby nic nevážila ji vytáhl k sobě.

V okamžiku, kdy se jejich dlaně spojily, pocítila mocný příliv energie a než stála na nohou, byla zase naprosto svěží.

„Kde je?“ zeptal se Argon.

Na odpověď však nečekal a rovnou se vydal správným směrem. Se svou holí v ruce se vydal rovnou do zuřící bitvy.

Alistair nedokázala pochopit jak to že Argon ani na vteřinku nezaváhal, když vkračoval do té vřavy. Potom ji to ale napadlo. Určitě si udržuje ono magické pole kolem své osoby i za chůze. Za chvíli se její domněnka potvrdila, když se černivci začali rozbíjet o jeho štít a nedokázali k druidovi proniknout. Alistair si uvědomila, že je tímpádem nechráněná a pospíšila si k zpátky k němu. Silové pole znovu obklopilo i ji. Bez úhony se procházeli bitevním polem, jako kdyby to byla rozkvetlá louka a na obloze krásně svítilo slunce.

Procházeli zuřící bitvou. Argon kráčel mlčky, jeho dlouhý bílý plášť byl umazaný od bláta a tempo jeho chůze bylo tak ostré, že Alistair musela co tři kroky popoběhnout.

Konečně došli do středu bitvy a zastavili se. Nedaleko spatřili Rafiho. Stále stál na stejném místě a napřaženýma rukama udržoval povolávání černivců aktivní. Oči měl obrácené v sloup tak hluboko, že byla vidět jenom žlutá bělma. Nemrtví stále po desítkách a stovkách proudili ven z průrvy.

Argon zvedl ruku a dlaní zamířil k nebi. Doširoka otevřel oči.

„RAFI!“ zahřměl jako bouře.

Jeho hlas přehlušil veškerý lomoz bitvy a rozvibroval široké okolí.

Zamračené nebe nad jejich hlavami prasklo a rozlomilo se ve dvě. Skrz pronikl obrovský kužel světla, který se cestou dolů stále zužoval a nakonec z něj byl jenom úzký srpeček, pokrývající Argonovu dlaň. Jako kdyby druid držel v dlani obrovské tornádo, tvořené ze slunečních paprsků. Potom se světlo začalo rozšiřovat do okolí, stále více a více, až nakonec osvětlovalo celé bitevní pole.

Zvedl se vítr a země se ještě více roztřásla. Alistair potom s otevřenými ústy sledovala, jak se ta obrovská černá průrva začíná zacelovat jako hojící se sečná rána.

Černivci, kteří se ještě nedostlali na povrch teď byli za pekelného řevu drcení znovu se srůstajícími stěnami. Mnozí další byli jakousi silou vtahováni do toho chřtánu i poté, co se již ocitli na zemi. Potom proud ještě zesílil a do rokliny začali černivci létat ve velkém a ze všech stran.

Po chvíli se rokle zavřela, země se naposledy mohutně zachvěla a rozhostilo se ticho. Na zemi nebylo ani památky po té ohromné pekelné díře, která tam zela ještě před pár okamžiky. Řvaní černivců tu a tam ještě tlumeně doléhalo odkudsi z podzemí.

Nad bitevním polem se zmocnilo vlády překvapené ticho. Všichni, kteří toho byli schopni, stáli na místě a v úžasu zírali, co se to děje.

Rafi se probral z transu, zařval a podíval se na druida.

„ARGON!“ zakvílel nelidským hlasem.

Nadešel čas, aby spolu ti dva znovu změřili síly.

Rafi se rozběhl na volné prostranství, kde předtím zela ona díra, a vysoko nad hlavou mával svou rudou magickou holí. Argon ani vteřinu neváhal a vyrazil mu vstříc.

Střetli se uprostřed pole. Rafi vyrazil holí proti Argonovi, zatímco ten svou hůl zdvihl nad hlavu a ránu zblokoval. Při nárazu se uvolnilo obrovské množství energie a všude po okolí létaly magické jiskry. Argon útok oplatil a Rafi se ubránil. Nedaleko udeřil do země magický blesk.

Vyměňovali si jednu ránu za druhou a srážka jejich holí byla pokaždé doprovázena roztodivnými výboji uvolněné magie. Alistair cítila, že okolí vzduch přímo srší jejich energií.

Argonovi se konečně podařilo nabýt převahy. Mocnou ranou, vedenou od země vzhůru, narazil na Rafiho hůl a rozdrtil ji na třísky.

Země se otrásla, jako kdyby se namísto hole zřítíl celý obrovský hrad.

Argon vyrazil přímo po Rafim. Zvedl hůl vysoko nad hlavu a vši silou mu ji zarazil do hrudi.

Temný mág začal strašlivě vriskat a přitom mu z úst vylétávaly tisíce a tisíce jako uhel černých netopýrů. Obloha potemněla, když se na ni začala stahovat těžká, temná mračna. Přímo nad Rafim se začalo tvořit tornádo, které svou nohou sahalo stále níže a níže k zemi, až nakonec stále ještě vřeštícího mága zcela obklopilo. Všichni kolem si v hrůze zacpávali uši a sledovali, jak je temný mág vynášen mocným vírem do vzduchu. Alistair ani na vteřinu nepochybovala, že jde o Argonovo kouzlo a ani si nechtěla představovat, co s ním druid zamýšlí udělat.

Ten však jenom stál, ztěžka oddychoval a po očku sledoval, jak je čaroděj odnášen do bouře na nebesích. Rafiho křik utichl.

Nenásledovalo však ticho, nýbrž nelidských řev všech černivců, kteří ještě zůstali na povrchu. Jejich těla se začala rozpadat na popel a brzy po nich nezbylo nic než tmavé hromádky. Bitevní pole bylo brzy tím černým prachem doslova pokryté. To bylo vše, co zbylo po Rafiho pekelných kouzlech.

Alistair se rozhlédla po bitevním poli a zjistila, že se schyluje ještě k další bitvě. Na druhé straně mýtiny stál její bratr Thorgrin a bez hnutí se díval na otce Andronica. Věděla, že v následujícím střetnutí jeden z těch dvou přijde o život. Buď bratr, anebo otec. Začala se sama pro sebe modlit, aby ten, kdo zůstane nakonec stát na nohou, byl ten mladší.

KAPITOLA PÁTÁ

Luanda ležela u Romulových nohou a v děsu sledovala, jak se tisíce imperiálních vojáků valí přes most do Prstenu. Vítězoslavně u toho pokřikovali. Probíhala další mohutná invaze do její domoviny a ona přitom nemohla dělat nic víc, než jenom bezmocně sedět, dívat se a přemýšlet, jestli to není všechno jen a pouze její vina. Nemohla se zbavit pocitu, že nějak neúmyslně přispěla k tomu, že byl Štít znovu vypnut.

Když se podívala na horizont na druhé straně, spatřila tam obrovskou flotilu imperiálních lodí a uvědomila si, že už brzy přistanou u břehů další miliony vojáků. Její lidé tohle nemohou ustát. Prsten byl vyřízený. Všechno bylo ztraceno.

Zavřela oči a zakroutila hlavou, znovu a znovu. V minulosti byly doby, kdy byla tak naštvaná na Gwendolyn a na otce, že si v duchu přála zkázu Prstenu spatřit. Jenže od Andronicovy zrady a způsobu, jakým s ní nakládal, když ji nechal oholit hlavu a sbít ji jako psa před všemi svými lidmi, si všechno důkladně rozmyslela. Uvědomila si, že byla na své cestě k moci strašlivě hloupá a naivní. Teď by dala cokoli, aby se mohl vrátit její starý život. Přála si, aby se zase vrátil dřívější klid a spokojenost. Už nadále nelačnila po moci a jedině, co si přála teď, bylo přežít, a všechno zase napravit.

Jenže teď, když se dívala na most, uvědomovala si, že už je příliš pozdě. Její milovaná vlast je na pokraji zničení a ona s tím nic nenadělá.

Uslyšela hnusný smích, který byl spíše vrčením, a podívala se na Romula, který s rukama v bok stál opodál a také si to všechno prohlížel. Na tváři mu seděl široký úsměv, kterým odhaloval špičaté zuby. Potom zaklonil hlavu a rozesmál se pořádně nahlas.

Luanda jej chtěla zabít. Kdyby tak teď u sebe měla nějaký nůž, mohla by nenadále vyskočit a vrazit mu jej do srdce. Jenže také věděla, jak mohutný je a jak silné je jeho tělo. Jeho svaly a kůže se zdály být z oceli. Kdoví, jestli by čepel vůbec pronikla dovnitř.

Romulus se na ní podíval a jeho úsměv se přitom změnil v škleb.

„Nadešel čas,“ řekl, „abys zemřela.“

Ozval se chladný zvuk pomalu tasené čepele. Vypadala jako krátký meč, ale na konci se zúžovala do bodce. Byla to ďábelská zbraň a její tvar jasně vypovídal o účelu.

„Budeš velmi, velmi trpět,“ pokračoval klidně.

Když k ní přiblížil zbraň, Luanda zvedla ruce, jako kdyby jimi snad mohla meč zastavit, a přidušeně vyjekla.

Pak se ale stalo něco podivného. Její výkřik burácel jako hromobití. Nebyl to křik vystrašené oběti, ale řev nějakého prehistorického monstra. Okamžitě naplnil celé okolí. Snad nikdy v životě neslyšela nic tak hrozného. Jako kdyby se v ní najednou probudila síla samotného Boha a byl to on, kdo skrz ni teď křičel.

Otevřela oči, rozhlédla a uvědomila si, že zvuk vůbec nevyšel z jejího hrdla. Jenom jej přehlušil.

Romulus rovněž ztuhl a podiveně se rozhlížel po okolí. Podle výrazu jeho tváře si mohla být jistá, že to slyšel také a že se jí nic nezdálo.

Pak se to ozvalo znovu a bylo to ještě horší než předtím. V tom zvuku byla veškerá zuřivost surové přírody a Luanda si uvědomila, o co se jedná.

Drak.

Vtom se oblaka rozlomila a Luanda se zatajeným dechem sledovala, jak se dva obrovští draci snášejí k zemi. Byly to největší příšery jaké kdy viděla a byli tak obrovští, že svými křídly na chvíli zakryli matné zimní slunce. Na celé okolí padl stín.

Romulovi vypadla zbraň z ruky. Otevřel ústa v údivu. Také ještě očividně nikdy nic podobného neviděl. S úžasem oba sledovali, jak se ta monstra snesla až nějakých dvacet metrů nad zem a prolétala kolem. Znovu vykřikli a křídly vytvářeli nad nedalekým lesem takový víchr, že se stromy ohýbaly jako rákos.

Luanda se nejprve přikrčila, protože očekávala, že na ně draci zaútočí. Oni se nad nimi ale jenom přehnali, závan větru ji přitom srazil k zemi, a pokračovali dál. Přes Kaňon. A do Prstenu.

Museli nějak vycítit, že Štít nefunguje. Anebo možná spatřili, že dovnitř proudí vojáci. Každopádně přišli na to, že i oni teď mohou do Prstenu.

Jeden z nich se otočil a zamířil k mostu. Luanda sledovala, jak proletěl těsně nad ním a přitom vydechl oheň.

Ozval se strašlivý řev a most vzplál těly imperiálních vojáků.

Druhý letěl jenom kousek za ním a činil podobně. Potom se ještě několikrát vrátili, až si byli jistí, že zlikvidovali všechny Romulovy muže na mostě. Otočili se zpátky do Prstenu a zaútočili i na ty, kteří most již stihli překonat. Oheň zachvátil celé prostranství u vnitřní strany mostu. Dál se nikdo nedostal.

Během několika málo chvil už na mostě ani v Prstenu žádní Romulovi muži nezůstali.

Ti, kteří ještě na most nevkořčili, se teď zastavili uprostřed kroku a neodvažovali se pokračovat. Namísto toho se jich stále větší počet obracel na útěk k lodím.

Romulus rozzlobeně sledoval paniku ve zbytku svých jednotek.

Luanda seděla na zemi a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že tohle je její šance. Romulus byl zaměstnán snahami o uklidnění vlastních vojáků. Rozběhl se k nim a snažil se je zadržet a znovu obrátit proti mostu. Uvědomila si, že má několik drahocenných chvil, aby se pokusila přeběhnout domů. Pokud poběží co nejusilovněji, možná, že se dostane na druhou stranu. A potom, kdo ví. Co když se Štít zase obnoví až přeběhne zpátky dovnitř?

Musela to zkusit a musela to udělat hned.

Rozběhla se tak rychle, že se jí téměř okamžitě roztřáslы nohy únavou. Ztěžka oddychovala ale bojovala dál. Studený vítr nad Kaňonem se do ní opřel plnou silou, nutil ji potácet se a do očí jí vhněl slzy.

Běžela ze všech sil, srdce jí bilo až v krku a jediný zvuk, který slyšela, byl vlastní dech, který přehlušoval i kvílení větru. Uběhla dobrých osmdesát metrů po mostě, než za sebou zaslechla první výkřiky.

Romulus si jí určitě právě všimnul.

Potom za sebou na dlažbě mostu uslyšela koňská kopyta. Rychle se blížila. Vyslal jízdní jednotku.

Rozeběhla se co nejrychleji, i když by byla sama přísahala, že už to ani více není možné. Přesto se však její náskok zkracoval. V běhu se vyhýbala stále ještě hořícím tělům imperiánů. Dovolila si ohlédnout se a okamžitě toho zalitovala. Ztratila čas a navíc uviděla, že jezdci mají napřažená kopí a řítí se přímo na ní. Romulus ji hodlal zabít a na způsobu už mu nezáleželo. Zbývalo už jenom několik málo okamžiků, než hroty těch kopí protrhnout kůži na jejích zádech a vysají z ní všechn život.

Před sebou viděla Prsten, už nebyl daleko. Musí to dokázat. Už zbývalo jenom patnáct metrů. Pokud se dostane včas z mostu, třeba skutečně Štít opět začne fungovat a zachrání ji.

Muži už jí dýchali na záda a jí zbývaly poslední kroky. Za sebou slyšela hromobití kopyt jejích koní a vlastní těžký dech. Připravila se na náraz. Už byli jenom kousíček za ní, ale stejná vzdálenost zbývala do cíle.

V zoufalství a z posledních sil se sehnula a oběma nohama se odrazila kupředu, jako kdyby skákala do vody. Neviděla, že v té chvíli vzduch, kde ještě předtím byla její záda, protnul hrot kopí. Tvrdě dopadla na zem a teprve tehdy koutkem oka zbraň zahlédla.

Byla to ale zem. Půda. Nebylo to dláždění mostu. Byla zpátky v Prstenu. Vzduch nad mostem mocně zajiskřil a jezdci i se svými koňmi se v tom výboji ztratili. Špička kopí, která to jako jediná spolu s Luandou stihla, dopadla na zem kousek stranou. Byla uříznutá tak čistě, že by to žádná pila nikdy nedokázala.

Po jezdcích nezůstalo na mostě vůbec nic.

Na druhé straně mostu stál Romulus a všechno sledoval. Teď se bil pěstmi do hrudi a vztekle řval. Byl to řev zoufalství. Řev poraženého.

Luanda ležela na zemi a nemohla popadnout dech. Byla v šoku. Potom se naklonila k zemi a políbila ji. Posadila se, chvíli se vydýchovala a potom se ulehčeně rozesmála.

Dokázala to. Byla v bezpečí.

KAPITOLA ŠESTÁ

Thorgrin stál na otevřeném prostranství, které z obou stran uzavíraly znesvářené armády, a díval se na Andronica. Ten stál nehybně proti němu. Otec a syn. Andronicus nad Thorem čněl jako hora, v jedné ruce třímal obrovskou bitevní sekeru a v druhé dlouhý obouruční meč. Thor musel vynaložit všechny síly, aby nad sebou udržel kontrolu. Musel teď zůstat klidný a soustředit se na boj s tím mužem více než kdykoliv jindy. Andronicus byl impozantní protivník. Zároveň sám sebe neustále přesvědčoval, že bojuje proti císaři Andronicovi a ne proti vlastnímu otci. Proti muži, který ublížil Gwendolyn, pozabíjel spousty obyvatel jeho země a který omámil i jeho samotného. Bojoval s mužem, který si bezpochyby zasloužil smrt.

Teď, když byl Rafi mrtev a Argon zpátky mezi nimi, všichni nemrtví vojáci zpátky pod zemí anebo rozmetáni na prach, už nic nebránilo konečnému zúčtování mezi ním a císařem. Bude to souboj, ve kterém se rozhodne celá válka. Tentokrát už Thorovi neunikne a Andronicus, zdálo se, na to nakonec přistoupil a synovi se hodlal postavit.

„Thornicu, jsi můj syn,“ řekl císař dunivým hlasem. „Nepřeji si tě zranit.“

„Ale já si přeji tě zranit,“ odpověděl Thor vzdorně. Věděl, že mu nemůže věřit ani slovo.

„Thornicu, můj synu,“ opakoval Andronicus, zatím co Thor začal pomaloučku přistupovat blíže, „nechci tě zabít. Zahod' ten meč a přidej se ke mně. Buď se mnou jako předtím. Jsi můj syn. Nejsi jejich. Proudí v tobě moje krev, ne jejich. Moje domovina je tvou domovinou, není to tenhle Prsten, který tě pouze neochotně vychoval. Ty patříš k mému lidu. Tihle prsteňané pro tebe nic neznamenaají. Vrať se domů. Vrať se do Impéria. Dovol mi, abych ti byl otcem, po kterém jsi vždy toužil. A staň se synem, kterého jsem vždy chtěl mít.“

Sklonil sekeru.

„Nebudu s tebou bojovat,“ zakončil svou řeč.

Thor toho měl po krk. Musel okamžitě jednat, než na něj císařova slova opět začnou působit. Vždy si přál mít otce a matku a i bez kouzel byl podobnými řečmi zranitelný.

Vykřikl, zdvihl meč nad hlavu a vyrazil kupředu. Oběma rukama sekl po Andronicově hlavě.

Ten na něj jenom překvapeně zíral, ale na poslední vteřinu přece jenom uhnul do strany a ještě stačil tou neskutečně těžkou sekyrou rychle seknout a odrazit Thorovu ránu.

Jejich zbraně se do sebe zaklesly a začala přetahovaná. Oba supěli námahou a Thor si ve vzteku ani neuvědomoval, že oběma rukama tlačí proti sekyře, kterou císař drží jenom jednou rukou, zatímco v druhé má meč.

„Thornicu,“ zavrčel, „tvá síla je impozantní. Ale to je moje síla. To já jsem ti ji dal. Moje krev vyživuje tvoje svaly. Zastav tohle šílenství a přidej se ke mně!“

Potom Thora odstrčil tak mocně, že měl co dělat, aby neskončil na zemi.

„Nikdy!“ zařval Thor vzpurně. „Nikdy se k tobě už nevrátím. Pro mě už nejsi otec. Jsi příšera. Nezasloužíš si, abych tě považoval za otce!“

Znovu vyrazil kupředu a mocně po císaři sekl. Andronicus ránu zblokoval a vyvedl stranou, ale Thor to tentokrát očekával, využil sílu, kterou Andronicus jeho čepeli přidal, otočil se kolem své osy a v překvapivém úderu imperiána sekl do ruky.

Andronicus vykřikl a jeho zápěstí zalila krev. Nevěřicně se na Thora podíval a potom se stejným výrazem zkoumal krev, řinoucí se z rány.

„Ty mě opravdu chceš zabít,“ řekl spíše pro sebe, jako by si to teprve teď plně uvědomil. „Po tom všem, co jsem pro tebe udělal.“

„To si piš, že chci,“ zavrčel Thor.

Andronicus se na něj podíval, jako by se právě poprvé setkali. Výraz jeho tváře se změnil z údivu na čistý hněv.

„Potom už nejsi mým synem!“ zařval. „Velký Andronicus nikdy nežádá dvakrát!“

S odplivnutím zahodil meč, jenž třímal v poraněné ruce, oběma rukama uchopil sekeru a s hromovým řevem se vrhnul na Thora. Souboj konečně začal.

Thor zvednul meč, aby zablokoval ránu, ale sekera dopadla s takovou silou, že se zapotácel. Ozvalo se ošklivé zařinčení. Thorova čepel se rozlomila na kusy.

Musel rychle improvizovat. Sehnul se, aby se vyhnul druhé ráně, která jej nakonec minula jenom o vlasek. Na levém uchu pocítil závan větru, který těsně míjející čepel rozvířila. Jeho otec měl neuvěřitelnou sílu, větší než kdokoli, komu kdy Thor čelil a bylo víc než jasné, že tenhle souboj nebude žádná hračka. Také byl neobyčejně rychlý – smrtící kombinace. A Thor byl navíc beze zbraně.

Bez váhání zaútočil znovu, tentokrát podélným sekem, který měl Thora rozpůlit v pase.

Thor vyskočil do vzduchu, použil přitom své schopnosti, aby dodal skoku více energie, v krkolomném saltu přeletěl Andronica a přistál za jeho zády. Dopadl bezpečně na nohy jako kočka, rychle ze země sebral otcův meč a vyrazil do útoku. Chtěl Andronica seknout do zad.

Jenže ten byl tak rychlý a zkušený, že jej ani tento manévř nezaskočil. Byl připravený. V piruetě se otočil a zablokoval Thorovu ránu. Zalila je sprška jisker. Thora z nárazu ocele o ocel rozbrněly ruce. Andronicův meč naštěstí ránu vydržel. Bylo zvláštní držet teď otcův meč – obzvláště, když Thor bojoval s jeho majitelem.

Zavířil v parádě a přímo z ní náhle vystřelil proti Andronicově rameni. Ten ránu opět vykryl a ještě stačil obdobným způsobem kontrovat.

Začala předlouhá výměna úderů, jeden brilantnější než druhý a pokaždé zakončený kovovým řinčením a sprškami jisker. Chvilí tlačil Thor Andronica do úzkých, ale většinou to byl mohutný císař, kdo udával souboji tempo. A že bylo vražedné. Zbraně se blýskaly, narážely jedna o druhou a obě armády v tichosti přihlížely. Jejich šampióni měřili svoje síly a ani jeden zatím nedokázal prorazit obranu toho druhého.

Thor znovu zaútočil, ale tentokrát jej Andronicus doběhl tím, že bleskurychle postoupil kupředu a vši silou kopl prošlapem do hrudi. Thor odletěl zpět ještě předtím než stačil vlastní sek dokončit a tam se svalil na záda.

Císař okamžitě vyrazil kupředu a mocně sekl po ležícím soupeři. Thor se odkulil stranou, ale ne dost rychle, a tak čepel olízla jeho ruku. Bylo to jenom škrábnutí, ale okamžitě začalo silně krváčet. Thor vykřikl, avšak neztratil duchapřítomnost a zároveň sekl vlastním mečem. Trefil se do Andronicova lýtku.

Ten se zapotácel a zuřivě zařval, zatímco se Thor urychleně škrábal zpátky na nohy. Znovu stanuli proti sobě ve výchozích pozicích. Oba krváceli.

„Jsem silnější než ty,“ řekl Andronicus. „A mám mnohem větší zkušenosti. Vzdej to. Tvoje druidské schopnosti proti mně nebudou fungovat. Jsi to jenom ty sám proti mně. Muž proti muži, čepel proti čepeli. A v takovém souboji se mi nemůžeš rovnat. Dobře to víš. Vzdej se mi a já tě nezabiju.“

Thor se zamračil.

„Nikommu se nevzdám! A už vůbec ne tobě!“

V duchu se přitom nutil myslet na Gwendolyn a to, co jí Andronicus provedl. Všechn vztek, který tím získával, musel potom transformovat do bojového úsilí. Nadešel čas. Thor musel Andronica co nejdříve vyřadit a jednou provždy poslat tu obludu zpátky do pekla, kam patřila.

Pln nového odhodlání a s mohutným řevem znovu vyrazil kupředu. Jeho čepel se blýskala tu nalevo, tu napravo a pokaždé tak rychle, že sám nedokázal najednou pochopit, kde se to v něm bere. Andronicus každou z nich odrážel, ale přesto teď ustupoval. Boj pokračoval dál a císař se najednou zdál zaskočen silou a rychlostí, které byl jeho syn schopen a dobou, kterou si oboje dokázal udržet.

Thor nadále využíval své převahy a Andronicovy paže začaly slábnout. Potom se mu podařilo trefit hlavici jeho sekery s takovou razancí, že ji císaři vyrazil z rukou. Andronicus se podíval, jak

se zbraň zatočila ve vzduchu a hned na to byl Thorem nakopnut úplně stejně, jako on předtím odkopl jeho. Padl na záda.

Než se mohl zvednout, byl už Thor u něj a přišlápnul mu těžkou botou krk. Stál nad ním a díval se, jak bude císař reagovat.

Nikdo z přihlížejících nedýchal. Všichni sledovali, jak Thor položil špičku meče na Andronicův krk.

Poražený císař se na zemi usmál a odhalil tak špičaté zuby, potřísněné krví z rozbité pusy.

„To nedokážeš, synu,“ řekl. „To je tvoje velká slabina. Máš mě rád. Je to stejná slabina, jakou mám i já pro tebe. Nikdy bych tě nedokázal zabít. Ne teď a ani nikdy jindy. Celý tenhle souboj je zbytečný. Necháš mě nakonec jít. Protože ty a já jsme jedním.“

Thor stál nad ním a třásl se mu ruce. Meč stále seděl na Andronicově krku. Pomalu jej zvednul. Musel uznat, že na otcových slovech něco je. Jak by mohl zabít svého vlastního otce?

Jenže pak si znovu uvědomil všechny ty škody a utrpení, které otec způsobil na všem a na všech, které znal. Přemýšlel, co se stane, když jej nechá naživu. Jaká je cena za soucit? Zdálo se, že je příliš obrovská a nebude ji platit jenom Thorgrin, ale každý koho kdy miloval a znal. Když se podíval kolem sebe, viděl desítky tisíc imperiálních vojáků, kteří napadli jeho domovinu. Teď tu stáli a zase byli připraveni se na jeho lidi vrhnout jako smečka vlků. A tento muž byl jejich velitel. Thor to své zemi dlužil. A Gwendolyn. A ze všech nejvíc sám sobě. Tento muž možná byl jeho pokrevním otcem, ale to bylo tak všechno. Jinak se k němu nikdy jako otec ani trochu nechoval. A sama společná krev přece nedělá z lidí rodinu.

Zvedl meč do výšky a s mocným výkřikem sekl.

Zavřel přitom oči a když je potom znovu otevřel, shledal, že je jeho meč zaseknutý několik centimetrů v zemi. Hned vedle Andronicovy hlavy. Thor jej tam nechal a ustoupil zpět.

Měl pravdu: nedokázal to udělat. Navzdory všemu jednoduše nedokázal zabít bezbranného muže.

Otočil se k otci zády, aby se podíval na svoje lidi. A na Gwendolyn. Očividně souboj vyhrál, dosáhl svého. Andronicus, pokud v sobě má alespoň trošku cti, se teď sebere a odtáhne i se svými konečně domů.

„THORGRINE!“ vykřikla Gwendolyn.

Thor se otočil zpět a s úlekem zjistil, že se na něj řítí Andronicova sekera. Letěla přímo na jeho hlavu. Na poslední chvíli se sehnul a ostří proletělo nad ním.

Andronicus byl rychlý a navíc za ostřím jeho sekery v tomto útoku ještě následovala pěst druhé ruky. Tou trefil Thora naplno do obličeje a srazil jej na všechny čtyři.

Potom jej ze strany nakopl tak surově, až mu zaprašťelo v žebrech. Rána Thora odhodila stranou. Několikrát se překulil a snažil se popadnout dech.

Zůstával na všech čtyřech, zhluboka oddechoval a z rozbité pusy mu tekla krev. Jeho žebra třeštěla bolestí, ale přesto se teď nesměl vzdát. Koutkem oka zahlédl, že k němu Andronicus s širokým zkrvaveným úsměvem zase přichází a v rukou svírá svou sekeru. Thor pochopil, že mu hodlá useknout hlavu jako nějakému odsouzenci. V jeho krví podlitých očích se nedala zahlédnout ani špetka slitování.

„Tohle jsem měl udělat už dávno,“ zavrčel Andronicus.

Vykřikl a sekl mohutnou sekerou po Thorově odhaleném krku.

Jeho oběť ale ještě nesložila všechny zbraně. Sebral všechny zbývající síly. Nejprve, aby potlačil bolest, která zmítala jeho tělem, a potom aby se prudce odrazil směrem k otci, uprostřed pohybu se postavil na nohy a v žabím skoku se vrhnul holýma rukama na otce. Narazil rameny do oblasti císařova solar plexu a srazil jej k zemi.

Teď byl na koni zase Thor, začal se s otcem přetahovat a zápasit holýma rukama. Z monumentálního šermířského souboje se stalo zápolení v prachu. Andronicus chytil Thora pod krkem a začal jej škrtit. Síla jeho stisku byla neuvěřitelná. Thor rychle ztrácel vzduch i síly.

Snažil se nahmatat u pasu svou dýku. Královskou dýku, tu kterou mu dal král MacGil než zemřel. Scházel mu vzduch a nemohl se nadechnout. Jestli tu dýku rychle nenahmatá, bude to jeho konec.

Našel ji. Z posledních sil se napřáhl a plnou vahou na ni nalehl. Čepel zajela do Andronicovy hrudi.

Ten vykulil oči, zalapal po dechu. Na tváři se mu usadil udivený výraz. V křeči se posadil a přitom neustále držel Thora pod krkem.

Tomu už se dělaly mžitky před očima a začínal ztrácet vědomí.

Andronicův stisk ale začal pozvolna slábnout. Nakonec mu ruce spadly volně podél těla a jeho oči se přestaly hýbat. Dech ustal.

Císař tam seděl s udiveným výrazem ve tváři, dýkou v srdci, a byl mrtvý.

Thor padl do strany, kašlal a sípavě bojoval o každou unci vzduchu. Pro jistotu se ještě plazil pryč od Andronicova těla.

Celý se třásl. Právě zabil vlastního otce. Nemyslel by si, že je to vůbec možné.

Rozhlédl se horečnatě kolem sebe a spatřil všechny ty bojovníky z obou armád, jak na něj šokovaně hledí. Celým jeho tělem proudily mocné vlny tepla, jako kdyby se v něm něco najednou pohnulo a on se od něčeho strašlivého konečně a dokonale očistil. Okamžitě se začal cítit jinak. Byl jakoby lehčí.

V tom se z oblak začal ozývat nějaký burácivý zvuk. Podíval se na oblohu a spatřil malý černý mrak, který vznikl přímo nad Andronicovým tělem. Z něj potom začal klesat jakýsi trychtýř plný temných stínů. Začaly tančit kolem těla jeho otce. Posléze se jeho tělo vzneslo do výšky a stoupalo pořád výš a výš, dokud nesplynulo s tím mrakem. Thor v šoku sledoval a přemýšlel, do kterého z pekel je asi otcova duše právě vtahována.

Pohlédl na desetitisíce imperiálních vojáků, kteří si jej nenávistně měřili. Velký Andronicus byl po smrti. Velký otrokář skončil. Ale oni mu přesto zůstávali věrni. Thor i všichni prstenští byli stále obklopeni přesilou sto ku jednomu. Vyhráli tuhle bitvu, ale přesto je v konečném zúčtování nemine porážka.

Erec, Kendrick, Srog a Bronson došli k Thorovi, tasili meče a připravili se imperiánům postavit bok po boku. Věděli, že nemohou vyhrát. Ale alespoň padnou všichni pospolu a předtím budou bojovat tak, že jejich čest nebude mít mezí.

KAPITOLA SEDMÁ

Reece kráčet vedle Selese, Illeprie, Indry, O'Connora, Convena, Kroga a Serny. Všichni se ubírali směrem na západ už několik hodin. Reece věděl, že jeho lidé tím směrem někde musí být. Ať už jsou mrtví, anebo stále naživu, on je najde.

Krajina, kterou procházeli, byla šokující. Prohnala se tudy strašlivá katastrofa. Na každém kroku naráželi na padlé, obsypané hrozny zimních ptáků a mnohé z nich spálené dračím dechem. Tisíce těl imperiálních vojáků se táhly až k obzoru a mnohá stále ještě doutnala. Vzduch byl naplněn kouřem a nesnesitelným pachem rozkládajících se těl. Celý kraj byl úplně zničen. Kdokoliv, kdo byl ušetřen dračího dechu, padl nakonec v bitvě klasickými zbraněmi. Taková místa byla bohatá i na padlé v MacGilských i McCloudských barvách. Nacházely celé vypálené vesnice, ze kterých zůstaly jenom hromady suti. Reece v jednom kuse kroutil hlavou: krajina, kterou kdysi považoval za celý svět, jenž byl jaksi daný a v jeho mysli neměnný, se proměnila v pustinu.

Od okamžiku, kdy se přehoupli přes okraj Kañonu, putovali odhodlaně směrem, kterým tušili domov a MacGilskou stranu Prstenu. Jejich koně byli pryč a tak museli celou tu dlouhou cestu napříč zemí McCloudů i Vysočinu překonat pouze vlastními silami. Teď už vstoupili na MacGilské území, ale ani tady nenacházeli víc než ohořelé ruiny a stopy tragédie. Alespoň to však vypadalo, že dračí pomoc nakonec dokázala Impérium zastavit. Za to byl Reece vděčný. Jenže ani tak nemohl zatím tušit, v jakém stavu najde své vlastní lidi. Mohli být úplně všichni v Prstenu mrtví? Zatím to tak vypadalo. Doufal, že je to jenom zdání a že nakonec zjistí, že jsou v pořádku.

Pokaždé, když narazili na nějaké bojiště poseté padlými, kteří nebyli spáleni od draků, obcházel Illepria se Selese od jednoho k druhému, otáčela je a kontrolovala. Ne jenom z povahy jejich léčitelské profese, Illepria tím sledovala i jiný cíl: najít Reecova bratra Godfreyho. Reece se snažil o to samé.

„Není tady,“ oznámila Illepria toho dne už poněkoliťáté, když prohledala i posledního padlého. Ve tváři se jí zračilo zároveň zklamání i ulehčení. Nikdo tu totiž nepřežil.

Reece se podívoval, jak moc se ta dívka o jeho bratra zajímala. I on samozřejmě doufal, že je Godfrey v pořádku a stále mezi živými – ale podle toho, jak vypadala všechna ta těla, která cestou již ohledali, se obával, že tomu tak není.

Pokračovali dál přes další sérii pahorků. Netrvalo dlouho a na obzoru spatřili další bojiště. Byly tam tisíce padlých. Vydali se k nim.

Illepria se po cestě tiše rozplakala. Selese jí za chůze jemně objala.

„Je naživu,“ ujišťovala ji. „Neboj se.“

Reece k ní přistoupil rovněž a pohládl ji po rameni. Cítil se podobně jako ona.

„Pokud jsem si o mém bratru něčím opravdu jistý,“ řekl, „tak to, že dokáže přežít cokoliv. Vždycky se dokáže ze všeho vykroutit. Obalamutí i smrt samotnou. To ti můžu klidně slíbit. Jestli tu zůstala stát jenom jediná hospoda, tak ho v ní určitě najdeme, jak pije jedno pivo za druhým.“

Illepria se v pláči rozesmála a utřela si slzy.

„To doufám,“ odpověděla. „Poprvé v životě se modlím, abych ho našla jak chlastá.“

Pokračovali zadumaně v chůzi pustým krajem, každý ztracen ve vlastních myšlenkách. V Reecově mysli se neustále opakovaly výjevy z Kañonu. Nedokázal je zahnat. Znovu vzpomínal, jak zoufalá byla jejich situace a jaké ulehčení cítil, když potom spatřil Selese. Pokud by se tam dívky neobjevily, byli by stále ještě dole a nejspíše do jednoho mrtví.

Vzal Selese za ruku a usmál se na ni. Ruku v ruce pokračovali v chůzi. Její odvaha a oddanost jej uchvacovala, ta dívka přešla celou zemi, aby jej zachránila, a přitom ani pořádně nevěděla, kde ho hledat. Miloval ji za to víc, než by si dokázala představit a těšil se, až se naskytne chvíle soukromí,

aby jí to mohl náležitě vyjádřit. Konečně se rozhodl, že s ní chce zůstat už navždy. Cítil k ní věrnost, jakou nikdy k nikomu předtím nepocítoval a přísahal si, že jakmile se naskytne správná příležitost, požádá ji o ruku. Dá jí prsten po matce. Ten, který mu tehdy dala, aby jej dal té, kterou bude mít ze všech nejradši.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi kvůli mně přešla celý Prsten,“ řekl jí.

Selese se usmála.

„Zas tak velký není,“ odpověděla.

„Není velký?“ zeptal se. „Vždyť jsi riskovala vlastní život na dlouhé cestě napříč zemí zmítanou válkou. Dlužím ti vlastní život.“

„Nic mi nedlužíš. Dokonale mi stačí, že jsi naživu.“

„Všichni ti dlužíme,“ přidal se Elden. „Zachránila jsi nás všechny. Nebýt tebe, zůstali bychom trčet na dně Kañonu navždycky.“

„Když už mluvíme o dluzech, taky s tebou musím o něčem mluvit,“ řekl Krog Reecovi a dokulhal k němu. Illepria mu ještě u Kañonu ošetřila nohu a přiložila na ni improvizovanou dlahu, takže Krog mohl chodit sám, i když jej to nijak neušetřilo od bolesti.

„Zachránil jsi mě a ne jenom jednou,“ pokračoval. „Choval jsem se k tobě předtím hloupě, to teda nezkoušej říkat, že ne. Ale tys mě tam stejně nenechal. Takže si nemysli, že ti já nic nedlužím. To teda dlužím.“

Reece zakroutil hlavou a chvíli nevědělel, co na tak zvláště vyjádřené poděkování říci.

„Nevím jestli mi děkuješ, anebo se mě pokoušíš naštvat,“ odpověděl.

„Slyšel jsi mě,“ řekl Krog. „Od teďka ti budu krýt záda. Ne, že by ses mi líbil jenom o kousek víc, ale stejně to udělám, protože jsem to prostě řekl.“

Reece znovu zakroutil hlavu a nebyl o mnoho moudřejší.

„Neměj péči,“ odpověděl mu. „Já tě taky nemám rád.“

Pokračovali v chůzi a všichni byli, přes všechnen ten zmar kolem, tak nějak šťastní, že jsou naživu a zpátky na své straně Prstenu. Všichni až na Convena, který kráčel zadumaně, za celou dobu nepromluvil půl slova a neustále se držel kus pozadu. Byl takový ostatně od okamžiku, kdy výprava v hloubi Impéria přišla o Convala. Ani únik před smrtí jej z jeho pochmurné nálady nedokázal vytrhnout.

Reece přemýšlel, jak se tam dole Conven bez přemýšlení vrhnul do každého nebezpečí, které se nabízelo. Vždy to přežil a ještě zachránil ostatní. Reece si o něj však přesto dělal starosti. Nelíbilo se mu, že tak málo dbal na vlastní bezpečí a neustále se utápěl v depresích.

Došel k němu.

„Tam dole jsi bojoval naprosto úžasně,“ řekl Convenovi.

Ten jenom pokrčil rameny a sledoval zemi před špičkami svých bot.

Reece horečně přemýšlel, co by ještě řekl a nekráčeli dál zase potichu.

„Jsi rád, že jsme zase doma?“ zeptal se. „A snad už i svobodní?“

Conven se na něj podíval, ale ten pohled byl úplně prázdný.

„Já nejsem doma. A nejsem svobodný. Můj brácha je mrtvý. A já nemám právo bez něj žít.“

Reece při těch slovech zamrazilo. Conven se se svou ztrátou ani trošičku nevyrovnal a namísto toho si svůj žal hýčkal. Připomínal teď spíše chodící mrtvolu. Pohled jeho očí byl úplně bezvýrazný. Reece si jej a jeho dvojče přitom vždy pamatoval jako veselou dvojici. Convenův smutek byl příliš hluboký a Reece se obával, že se z něj jeho přítel možná nikdy úplně nevzpamatuje. Přemýšlel co s Convenem bude a ke své lítosti jej nenapadalo nic pozitivního.

Šli dál a dál, hodiny mýjely, až došli k místu, kde se odehrála další srážka. Padlí leželi rameno na rameni. Illepria, Selese, ale i ostatní se opět rozptýlili a obcházel od jednoho k druhému, zkoumali je, obraceli a hledali cokoliv, co by je mohlo dovést ke Godfreymu.

„Je tu mnohem víc MacGilských než jinde,“ řekla Illepria, „a nikdo není spálený. Možná, že tu Godfrey někde je.“

Reece se rozhlédl po tisících padlých a přemýšlel, jestli vůbec mají šanci jej tu někde najít, i kdyby tu nakrásně byl.

Přesto se však připojil k ostatním a obcházel od jednoho těla k druhému. Zkoumal všechny tváře, mnohé patřily jeho lidem, a některé dokonce i poznával. Byli to lidé, se kterými bojoval a kteří bojovali pod zástavami jeho otce. Přemýšlel o pohromě, která se na jeho domovinu snesla. Jako kdyby království zachvátila černá smrt. Teď jenom doufal, že už je tomu všemu konec. Nechtěl, aby ty bitvy, zabíjení a zmar pokračovaly po zbytek jeho života. Zoufale potřeboval trochu oddechu a opět normální, klidný život. Království se také potřebovalo začít léčit.

„TADY“ vykřikla Indra vzrušeně. Stála nad jedním z bojovníků a dívala se na něj.

Illepria se k ní rozběhla. Všichni se shlukli a dívali se, jak poklekla vedle bojovníka a po tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy. Reece poklekl vedle ní. Našli jej.

Godfrey.

Brnění mu dělalo ještě větší pupek než normálně, jeho tvář byla zanedbaná a mrtvolně bledá. Prsty byly promodralé od mrazu. Zdálo se, že je mrtvý.

Illepria se k němu naklonila a zatřásla s ním. Potom znovu a ještě jednou. Nereagoval.

„Godfrey! Prosím! Vzbud' se! To jsme já! Illepria! GODFREY!“

Znovu s ním třásla, ale ani se nepohnul. Nakonec to vzdala a namísto toho se rozhlédla po ostatních a zkoumala, co by se dalo najít na jejich opascích.

„Tvůj měch na víno!“ křikla směrem k O'Connorovi.

Ten překotně odepjal měch a zbrkle jej Illepii podal.

Vystříkla trochu tekutiny na Godfreyho rty. Potom mu podepřela hlavu, otevřela pusy a nalila mu notný doušek na jazyk.

Objevila se reakce. Godfrey nápoj polknul a ještě si olíznul rty.

Potom se rozkašlal, sám se mírně posadil a s očima stále zavřenýma se chopil měchu, ze kterého začal žíznivě pít. Čím víc sál, tím výše zvedalo jeho tělo, až nakonec seděl zcela rovně. Pomaloučku otevřel oči a utřel si hřbetem ruky pusy. Rozhlédl se dezorientovaně kolem sebe.

Illepria se rozplakala radostí, natáhla se k němu a objala jej.

„Ty žiješ!“ vydechla.

Reece si oddechl. Jeho bratr byl promrzlý, zmatený, ale očividně stále při chuti a především naživu.

Elden se Sernou uchopili Godfreyho za podpaží a zdvihli jej na nohy. Zprvu stál velmi vratce, ale poté, co se znovu dlouze napil, už byly jeho nohy mnohem jistější. Znovu si utřel pusy.

Kalným zrakem se rozhlédl kolem sebe.

„Kde to jsem?“ zeptal se. Přitom se podrbal na hlavě, ze které mu během bitvy někdo musel srazit helmici a od té rány tam teď byla velká podlitina. Přimhouřil oči, když ránu nahmatl.

Illepria místo okamžitě prozkoumala. Jeho vlasy byly spleené krví.

„Jsi raněn,“ řekla. „Ale můžeš být klidný, přežiješ. Jsi v bezpečí.“

Vtom se Godfrey zapotácel a byl by padl k zemi, kdyby jej ostatní nezachytili.

„Nevypadá to vážně,“ řekla Illepria, ale nadále ránu zkoumala, „ale bude to chtít hodně odpočinku.“

Začala mu hlavu ovazovat gázou, která se v záhybech jejího oděvu vždy našla. Vystačila na několikrát. Godfrey sebou každou chvíli bolestivě trhl. Potom se rozhlédl a všiml si všech těch těl. Vykulil oči.

„Já žiju,“ řekl. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Zvládl jsi to,“ řekl Reece a šťastně poplácal bratra po rameni. „Věděl jsem, že to tak bude.“

Godfrey jenom zasyčel bolestí.

Illepria jej jemně objala a on ji objal též.

„Takže tohle znamená být hrdinou,“ řekl Godfrey zamyšleně, zatímco ostatní vyprskli smíchy. „Dejte mi víc toho vína a možná si to ještě někdy zopakuji. Ale ne hned.“

Znovu se napil, tentokrát už mocně. Potom se opřel o Illepriu a vydal se s ostatními na cestu. Bez ní by nejspíše daleko nedošel.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se po několika krocích.

„Nevíme,“ odpověděl Reece. „Snad někde směrem na západ. Tam míříme. Zkoušíme dojít do Králova Dvora. Třeba tam někoho najdeme.“

Zarazil se, když ta slova pronesl. Doufal, že jeho přátele potkal podobný osud jako Godfreyho. Myslel na Thora a Gwendolyn, na Kendricka a mnohé další. Jenže zároveň věděl i to, že hlavní imperiální síla musí být stále ještě někde před nimi a podle počtů mrtvých, které po cestě potkávali, se dalo bohužel docela dobře soudit, že MacGilové už mají jenom minimum sil jim vzdorovat.

KAPITOLA OSMÁ

Thorgrin, Kendrick, Erec, Srog a Bronson stáli v řadě proti celé Imperiální armádě, jejich lidé za nimi. Všichni měli tasené zbraně a připravovali se vrhnout na nepřítele. Thor věděl, že tohle bude jejich poslední útok, poslední bitva jeho života, ale ničeho nelitoval. Klidně tu může zemřít, tváří v tvář nepříteli, s mečem v ruce a nohama pevně rozkročenýma, se svými bratry po boku a během obrany domova. Alespoň tak může napravit to, co provedl, když se předtím postavil proti vlastním lidem. Nic jiného už si pro sebe nepřál.

Pomyslel na Gwendolyn a zamrzelo jej, že pro ni nemá ještě trochu času. Doufal, že ji Steffen dostal do bezpečí a daleko odtud. Co nejdál. I proto zabije každého imperiána, který se u něj objeví, aby jich co nejvíc udržel co nejdál od Gwen.

Cítil odhodlání ostatních. Nikdo z rytířů se nebál, už toho za poslední dobu nabojovali tolik, že se neustálá hrozba smrti stala něčím zcela běžným. Čeho se bát? Tohle navíc byli ti nejlepší z nejlepších, kteří vydrželi až doteď, elitní MacGilské a Silézijské jednotky. A Stříbrní. Nikdo se navzdory přesile nepřítele nehodlal obrátit na útěk. Kam také utíkat. Navíc, co bylo pár dalších dní života v porovnání s rytířskou ctí a nezlomností?

Rozezvučely se imperiální rohy a nepřátelské šiky, nesčetně bojovníků, se seřadily v perfektním pořádku a disciplíně. I tohle byly elitní jednotky s železnou morálkou a bezohlednými veliteli. I oni bojovali především o své životy. Do jejich čela se teď postavil neznámý muž, aby zastoupil uvolněné místo nejvyššího velitele. Bylo jich strašlivé množství a Thorovi bylo jasné, že je nikdy nemohou zastavit s tou hrstkou bojovníků, co jim po srážce s černivci zbyla. Ale na tom zase tolik nezáleželo. Co na tom, jestli zemřou. Důležité bylo především to jak zemřou. A to se stane hrdinskou cestou v poslední heroické bitvě proti přesile.

„Budeme čekat až přijdou?“ provolal Erec nahlas. „Anebo je přivítáme jako praví MacGilové?“

Thor i ostatní se usmáli. Představa tak malé armády útočící na tu masu byla tak zoufalá, že byla až lákavá.

Všichni najednou vyrazili bojový pokřik a vrhli se kupředu. Pešky. Rychle zmenšovali vzdálenost od nepřítele a jejich pokřik roznášel po okolí vítr. Thor mával mečem vysoko nad hlavou, srdce mu divoce bilo a studený vzduch jenom hvízdal kolem jeho uší. Takhle přesně chutnala bitva. Pocítil mocnou vlnu bojové euforie.

Imperiáni vyrazili též. Obě armády se na sebe řítily, jakoby se muži už nemohli dočkat, až se mezi sebou vzájemně posekají k smrti. O pár chvil později se setkali uprostřed pole za ohromného třeskotu zbraní.

Thor naletěl do přední řady nepřítele, tvořené pavézami a dlouhými oštěpy. První píku roztál ve dví a hned nato se obořil na jejího vlastníka, kterého proklál dobře mířenou ranou do břicha.

Potom musel do dřepu, aby se vyhnul několika dalším hrotům, které se na něj ze stran obořily. Jeho meč začal tančit. Sekal, kopal a bodal všude kolem sebe. Rány prokládal údery lokty, helmou a také množstvím obranných manévřů. Mnozí nepřátelé se potkali s okovaným hřbetem jeho rukavice, špičkou jeho boty, mířící do slabin, i kolenem, prudce vyrazivším proti hlavě, která byla oběma rukama přidržena a prudce stržena dolů. Jenom on sám v prvních momentech bitvy představoval sílu celé samostatně bojující jednotky.

Ostatní však nezůstávali pozadu a bojovali se zápletem, silou a rychlostí tak impozantní, že početní výhoda nepřítele zprvu nebyla vůbec znát. První řady imperiálního voje se rozpadaly pod tím náporem a mnozí se dávali na útěk. Jenže jejich armáda se táhla do hloubky a působila dojmem, že snad ani nikde nekončí.

Všude kolem Thora se rozhořela bitva muže proti muži. Jedna obrovská, poslední a zoufalá bitva, která měla definitivně rozhodnout o příštím osudu Prstenu. A ten zatím imperiány nutil ustupovat. Vítězili.

Thor vytrhl jednomu z imperiánů jeho řemdi, odkopl jej stranou a potom jej ještě jeho vlastní zbraní přetáhl přes hlavu. Poté se roztočil jako tornádo a srazil několik dalších kolem sebe. Nakonec zbraň s těžkou koulí na konci jednoduše zahodil do davu.

Jeho meč se znovu roztančil. Sekal a bodal do všech směrů tak dlouho, až Thorovy ruce a ramena začaly těžknout. V jednu chvíli už byl příliš pomalý a jeden z vojáků se s napřaženým mečem dostal až k němu. Už bylo příliš pozdě. Thor se připravil na úder, který bude předcházet zranění.

Jenže to by po jeho boku nesměl být věrný Krohn. Leopard vyskočil do vzduchu, chňapnul muže za krk a snadno jej strhl k zemi.

Boj trval dál a dále. Nikdo nedokázal přesně říct jak dlouho, ale všichni si byli jisti, že už to musí být hodiny. Zprvu nepřítelé tlačili a vše vypadalo optimisticky, ale postupem času bylo čím dál patrnější, že celá tahle bitva je jenom prodlužováním konečné agónie Západního království, které nutně musí prohrát. Nezáleželo na tom, kolik jich už zabili, obzor byl stále plněn dalšími a dalšími. Ani teď se nezdálo, že jejich počty někde končí. Zatímco ruce i nohy prstenských byly s každým pohybem těžší a těžší, imperiáni jenom čekali, až na ně v boji přijde řada a byli úplně čerství.

Thor ztratil prvotní skvělý rytmus a už se nebránil tak pozorně jako předtím. Tu byl najednou seknut mečem do ramene. Vykřikl bolesti a z rány se mu okamžitě vyvalila rudá krev. Vtom dostal nějakou tupou zbraní do pancíře, chránícího žebra a téměř zároveň se těžká bitevní sekera zahryzla jako hladový vlkodav do jeho štítu. Ten štít do rány vložil v poslední vteřině.

Ztrácel kontrolu a když se rozhlédl kolem, viděl, že ostatní jsou na tom většinou stejně a ani jediný si nevedl lépe. Proud bitvy se začínal obracet a ovzduší čím dál častěji naplňovaly výkřiky raněných a padnuvších MacGilských vojáků. Začínali prohrávat. Brzy jejich síly dojdou úplně a potom už to bude jenom otázka několika málo minut. Thor pomyslel na Gwendolyn a odmítl takovou budoucnost přijmout.

Zoufale se snažil přivést k životu své zvláštní síly. Jenže druid v jeho nitru spal. Thor cítil, že za doby, kdy válčil po boku Andronica, příliš plynul svými silami a jeho tělo teď potřebovalo nějaký čas na odpočinek. Legrační, pomyslel si. Určitě jsem jediný, kdo by si teď chtěl odpočinout. Vtom si všiml mezi bojujícími postavami Argonova roucha. Bojoval s holí v rukou a i on působil unaveně. I jeho síly musely být vyčerpány během souboje s Rafim. Alistair nebyla nikde vidět, ale kdyby byla při síle a ne vyčerpaná z oživování Argona, jistě by si neplechly, kterou by páchaly její střely, i z dálky každý všimnul. Žádná magie už jim nepomůže. Teď už všechno záleží jenom na síle paží a srdce.

Thor zaklonil hlavu a vydal zoufalý bojový pokřik. Přitom se modlil, aby se něco stalo, cokoliv, co by mohlo ještě běh událostí zvrátit.

Prosím, Bože, modlil se v duchu. Na kolenou tě prosím. Zachraň nás. Obrácím se k tobě. Ne k lidem, ne k mým silám, ale k tobě. Dej mi znamení své moci.

Vtom sebou najednou poděšeně trhl, neboť vzduch prořál hrozivý řev, ve kterém se nervy drásající řinčení zbraní zcela ztratilo.

Srdce mu poskočilo. Vždyť on ten zvuk přece znal. Podíval se na nebe nad sebou a spatřil svou starou přítelkyni. Z mraků se vynořila Mycoples. Zachvátila ho bláznivá radost, že ji vidí živou a při síle. Jeho dračice byla volná a dokonce našla cestu zpátky do Prstenu. Měl pocit, jako kdyby část jeho já až teprve teď znovu ožila.

Co jej však překvapilo ještě více bylo, když se o vteřinu později z mraků vynořil druhý drak. Byl to bezpochyby samec a byl obrovský. Jeho šupiny byly ohnivě rudé, oči zeleně žhnuly a působil mnohem zlověstněji než Mycoples. Thor během odrážení úderů sledoval, jak se snášejí nad bitevní pole a letí přímo k němu. Pomyslel si, že jeho modlitby byly vyslyšeny.

Mycoples zamávala křídly, zaklonila hlavu k nebesům a znovu zařvala. Drak vedle ní se přidal. A potom začali oba chrlit do imperiálních řad mocné proudy smrtonosného ohně. Chladný zimní den

byl najednou hřejivý, potom horký a nakonec nesnesitelně žhavý, jak se ohnivé sloupce zkázy blížily k nim. Thor si rukama zaclonil tvář.

Draci přelétali podélně od bojové linie, takže Thora plameny nemohly přímo zasáhnout, ale přesto cítil žár z nich sálající více, než by mu bylo příjemné.

Všude kolem se rozlehl pekelný řev pálených imperiánů. Řada za řadou se ocitala v plamenech, desítky tisíc vojáků umíraly a ti, kteří to vše zatím jenom sledovali, stejně neměli kam utéci. Přesto se o to však snažili, což vyústilo v mohutnou melu a zabíjení se mezi sebou navzájem. Imperiální vojsko se změnilo v obrovskou masu jednotlivců, kteří se snažili jeden přes druhého probít na svobodu. Ale draci byli nemilosrdní, rozzuření a nehodlali nechat žít ani jediného.

Jeden batalion za druhým padal sežehnut k zemi a mizel z pomyslné strategické mapy imperiálního velitele.

Duchapřítomní vojáci kolem bojové linie poznali, že jejich jediná spása tkví v promíšení se s prstenskými. Zdvojnásobili tedy tlak a pokoušeli se jejich řadami probít pryč. Draci mezitím křižovali nad bitevním polem a rozsévají žhavou zkázu. Jenže MacGillským ta náhlá pomoc vlila do žil novou mizu, a tak udeřili na nepřítele v mocném rozhodujícím útoku a pobíjeli imperiány ve velkém.

Thor brzy shledal, že už kolem sebe nemá nic než prázdné bitevní pole plné černého kouře, pachu pálených těl a dračí síry. Když se kouř trochu rozptýlil, odhalil černočernou pustinu plnou těl. Zdálo se, že z imperiánů nepřežil ani jediný. Zkáza však nepotkala jenom je. Všechna tráva i stromy byly na uhel. Sníh roztál a vypařil se. Všude byl jenom popel a kouř. Impozantní a neporazitelná imperiální armáda jednoduše zmizela.

Thor šokovaně stál, lapal po dechu a nevěřil tomu co vidí. Meč mu vypadl z ruky. Bude žít. Všichni budou žít. Prsten je osvobozen. Vítězství je jejich.

Mycoples nad nimi proletěla a potom v elegantní spirále sestoupala níže, aby přistála poblíž Thora. Sklonila hlavu a spokojeně zafrkala.

Thor se k ní malátným krokem rozběhl a čím více se blížil ke staré přítelkyni, tím šťastněji se usmíval. Nakonec se řehtal jako blázen, když se k němu Mycoples natáhla a mazlivě o něj otřela čenich. Objal její hlavu a ona se k němu tiskla tak, že málem upadl. Z hrdla se jí neustále ozýval chrčivý zvuk, připomínající přípravu sopky k výbuchu, avšak v jejím případě to bylo to samé, jako pro kočku bylo předení. Měla ohromnou radost, že má Thora zase zpátky.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.